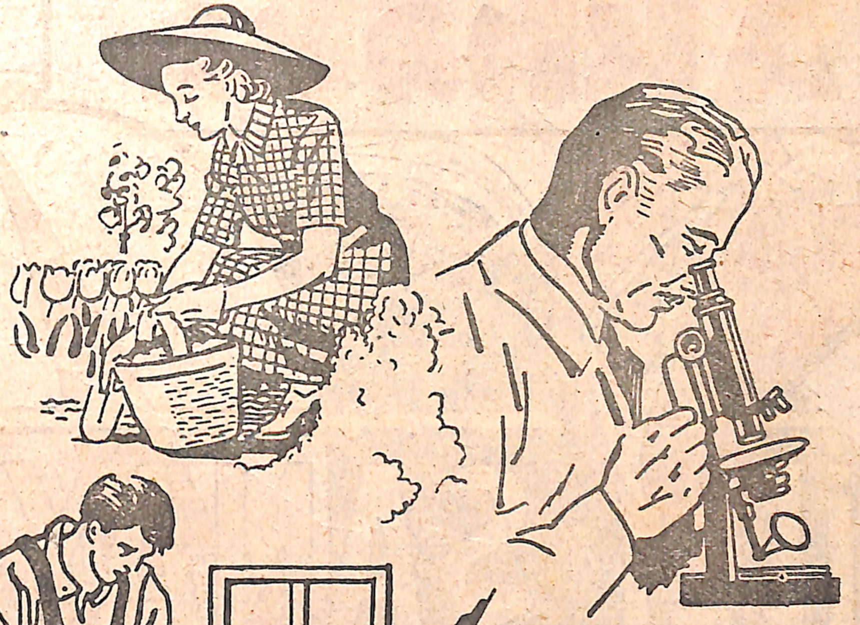
Akbaba

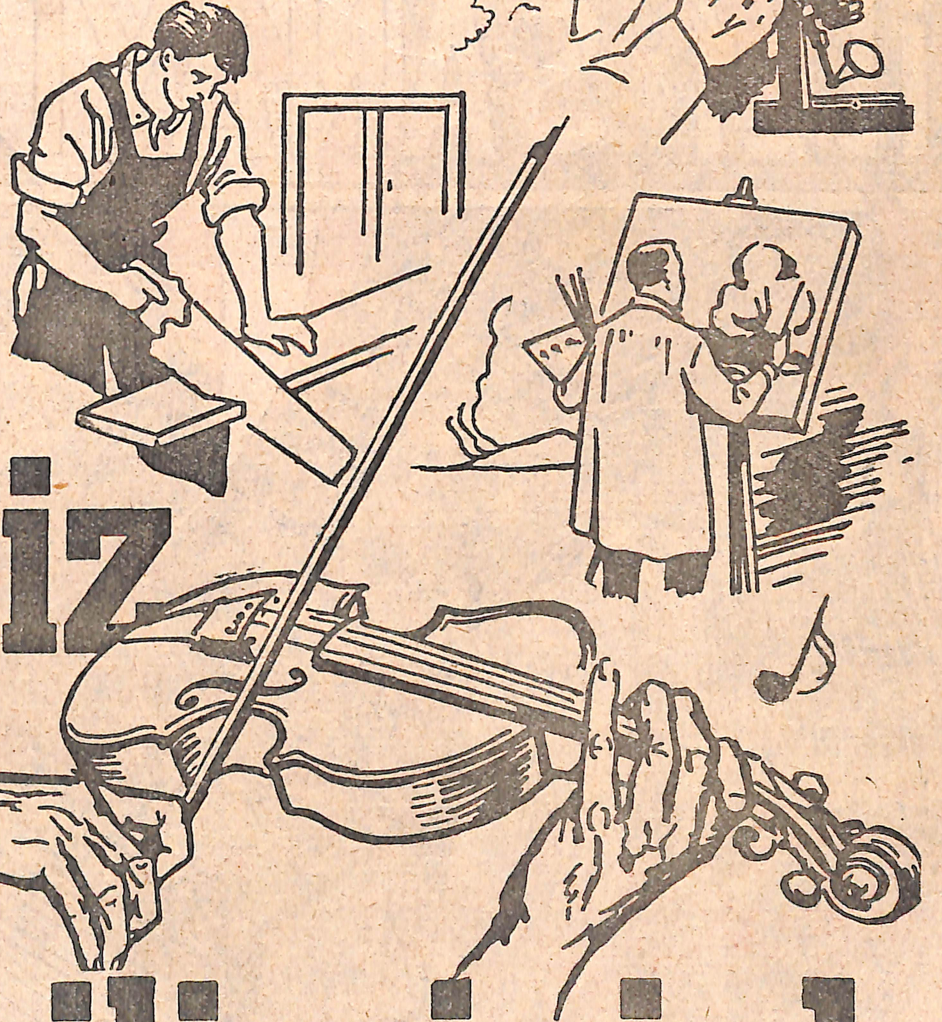
98- 347

— Acaba zeytinyağı da var mı?..

Bundan Sonra Yalnız Zevkiniz İçin Çalışabilirsiniz!

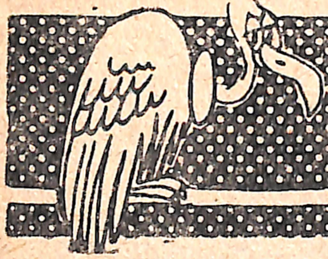
FAAL d - 493

Bu imkânı İş Bankası sizlere hazırladı! Ayda asgari 2000 lira kira getiren İstanbulda Göztepedeki 6 daireli apartmanın tamamına sahip olacak talihli rahata ve refaha kavuşacak, hayatını kazanmak mecburiyetiyle değil, ancak zevki için çalışacaktır.

30 ARALIKTA
1 KİŞİYE 6 DAİRELİ APARTMANIN TAMAMI
24 APARTMAN DAİRESİ
3 ADET 20.000 LİRA
çok zengin para ikramiyeleri
cem'an
İKİ MİLYON

TÜRKİYE İŞ BANKASI
PARANIZIN... İSTİKBALİNİZİN EMNİYETİ

SAYI: 347 C.: 14 6 KASIM 1958 ★ SAHİBİ: YUSUF ZİYA ORTAÇ ★ FİATI: 100 KURUŞ

Akbaba siyasî mizah gazetesi

Bakar Körler!

GÖZLERİ tıpkı sizinkiler, benimkiler gibidir onların da: Renkli, ışıklı, canlı. Dalar, kımıldar, düşünür. Ama görmez... İnsan hayatı için bu bir felâkettir elbet: Işıksız, şekilsiz, bir zindan karanlığı içinde yıllar boyu yaşamak, ne acı... Ama, politikacının bakar körü buna da benzemez. O, ya hıncın perdelediği, ya gururun kamaştırdığı gözlerle etrafa bakar. Biri, iyi, güzel, büyük ne varsa görmez! Öbürü, acı, çirkin, küçük ne varsa bilmez!

Parmağınız, sahil boyu uzanan bir yol gösterir. Üstünde camiler, altın hilâlli kubbeleriyle göğüs kabartmış. Minareler, ince endamlariyle boy atmış... Çeşmeler, dal dal, yaprak yaprak, oyma oyma mermerleriyle sıralanıyor...

— Bak, dersiniz...

Politikacı, görmeyen gözlerle boşluğa dalar:

— Ne var?..

Onu, bir dağ başına çıkarırsınız: Bir küçük şehir yaratmağa yetecek çimento, taş, demir, tuğla harcanmış, insan gücü, bir fabrika, bir silo, bir baraj, bir elektrik santralı yaratmıştır. Yine sesiniz sevinçten titriyerek parmağınızı uzatırsınız:

— Bak!..

Politikacının gözleri yine boşluğa dalar. Yüzünde yine bir saadet çizgisi, dudaklarında yine bir bahtiyar gülüş yoktur. Sesi kupkuru, sorar:

— Ne var?..

Sonra, o sizi kolunuzdan tutar, bir ana baba gününün içine sürükler: Yamalı ceketler, soluk entarıler, yırtık pabuçlar, kadınlı erkekli bir insan mahşeri... Ellerinde şişeler, kâseler, teneke ibrikler le Migros'u bekleyen bir yığın... Bu sefer, o size parmağını uzatır, güz sabahının çisentisi altında çile dolduran bu perişanları gösterir:

— Bak!..

Gözleriniz, tıpkı onun gözleri gibi iki cam parçası duygusuzluğuyla bakar:

— Ne var?..

Sizi, kolunuzdan tutar, öğle tatili yapmış bir okul bahçesine götürür. Ellerinde, yüzleri kadar sarı ayvalarla gülmeye küsmüş, patlak pabuçlu çocuklar gösterir: Memur çocukları, emekli çocukları, dul çocukları... Bir daha parmağını uzatır:

— Baaaak!..

Yüzünüzde, sahil boyu beton yolların mavi serinliği, göğsünüzde, onarılmış kubbelerin gururu, gülümseyerek bakarsınız:

— Ne var?..

Evet, ne var? Ne var? Ne var?

Politikanın bakar körlerine, ne sevinçlerimizi gösterebilirsiniz, ne acılarımızı... Bir Tan ışığı, saadetlerimize ve felâketlerimize kapanmış bu gözleri açmadıkça, bu çirkin, bu korkunç kördöğüşü sürüp gidecektir böyle.

Yusuf Ziya ORTAÇ

Toprak mahsullerinden yüzde elli vergi alınacak. (Gazeteler)

Toprak Ağası — Heeey... Kim o tarlaya giren?...

RADYO PROGRAMLARINDA

Görülmemiş KALKINMA

Demokrat Parti tarafından sekiz yıldan beri mükemmel bir şekilde kullanılmakta olan «Devlet Radyoları» nın programları görülen lüzum üzerine önümüzdeki haftadan itibaren değiştirilecektir.

Memnuniyetle öğrendiğimize göre, yeni programlarda vatandaşın geniş bir memleket kültürüne sahip olması gözönünde bulundurulacak; her yaşa, her başa, her dişe uygun neşriyat yapılacaktır.

İlgililer, radyolarımızı görülmemiş kalkınma temposuna uydurabilmek için, bütün istasyonları görülmemiş programlarla takviye edeceklerdir.

Programları hazırlayan heyetten bir zat, bundan böyle radyolarımızda büyük ve faydalı konuşmaların metni verilirken fon müziği olarak:

«Bize de derler Demokrat yâr
fidan boylum
Açarız baraaajları!...»

Mısraları ile başlayan halk türküsünün söyleneceğini açıklamıştır.

Görülmemiş kalkınma devrinin aşağıda gösterilen programları, üç yıl müddetle hiçbir değişikliğe uğramadan tatbik edilecektir.

SABAH:

7.00 — Açılış ve alkış.

7.03 — Allah seni başımızdan eksik etmesin ve yaşa varol sesleri.

8.00 — Kur'an'ı Kerimden «Vettini vezzeytuni» suresinin okunuşu ve zeytin ekmek yemenin, bundan başka bir şey yememenin fazileti hakkında eski Ankara mebusu Ömer Bilen hoca tarafından vaız.

9.30 — Tarih sohbetleri: İsmet Paşa'nın hakikatte bir asker kaçağı olduğunun Zuhurî Danışman tarafından tarihî vesikalara dayanılarak ispatı.

10.30 — İğneye iplik geçirme fabrikasının açılış törenindeki coşkun tezahürat ve alkışların naklen yayını.

ÖĞLE:

12.00 — Demokrat Parti büyüklerinin muhalefeti hedef tutan özü sözü doğru; parlak, yuvarlak, toparlak ve selis hitabelerinin tam metni.

15.00 — İktidar Partisi'ne çekilen tebrik ve iltihak telgraflarının, noktalı virgülü, noktası, nidası, sual işareti, imzaları ve bu imza sahiplerinin şecere ve silsilelerinin okunması.

AKŞAM:

21.00 — Polis saati: Cop, gaz bombası, itfaiye hortumu ve yıldırım zabıtları tutma talimleri.

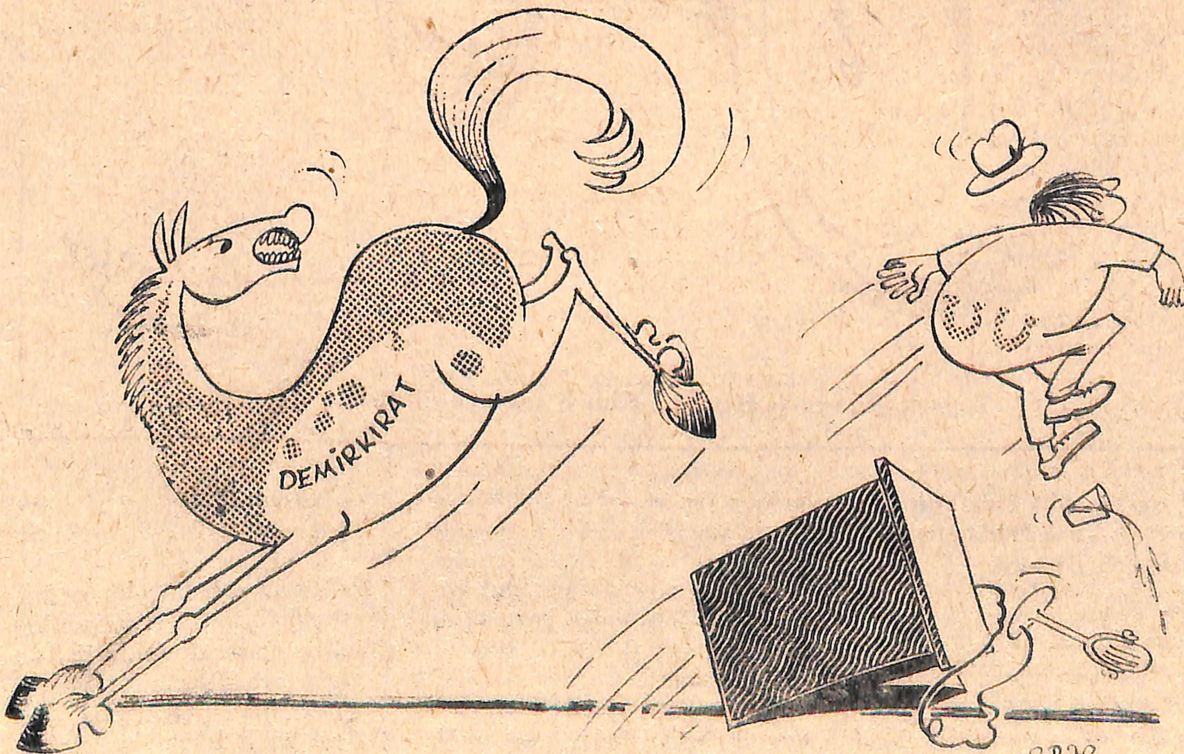
22.00 — Spor: Bando ve Mehter takımı ile devamlı bel bükme, el bağlama, ritmik ağlama ve muhalefeti dağlama usulleri.

23.00 — Büyüklerimizin yol boyunca devam eden coşkun tezahürat sonunda söylemiş oldukları dünya çapında ilgi uyandıran leziz hitabelerinin okunuşu ve bu okunuşun üç defa tekrarı.

NOT — Bu arada boş kalan her dakika içine «faydalı tekzip» saati sıkıştırılmıştır. Bu saatte, muhalefetin ve tarafsız vatandaşın tamamen ve kasıtlı olarak yalan söyledikleri tekrarlanacaktır.

YAZISIZ

YAZISIZ

※

İki dünya!

HAFIZ'ın biri iyice kafayı çekip rezalet çıkarmış. 38 yaşındaki hafız evli, hem de babaymış.

Bu, rezâlet çıkaran hafızların ne ilki, ne de sonuncusudur. Cebinden mendil çıkarır gibi rezâlet çıkaran hâfızların hikâyelerini gazetelerde okuyup, onlar adına utanıyoruz.

Bu sefer rezâlet çıkaran hafız poliste şöyle demişt:

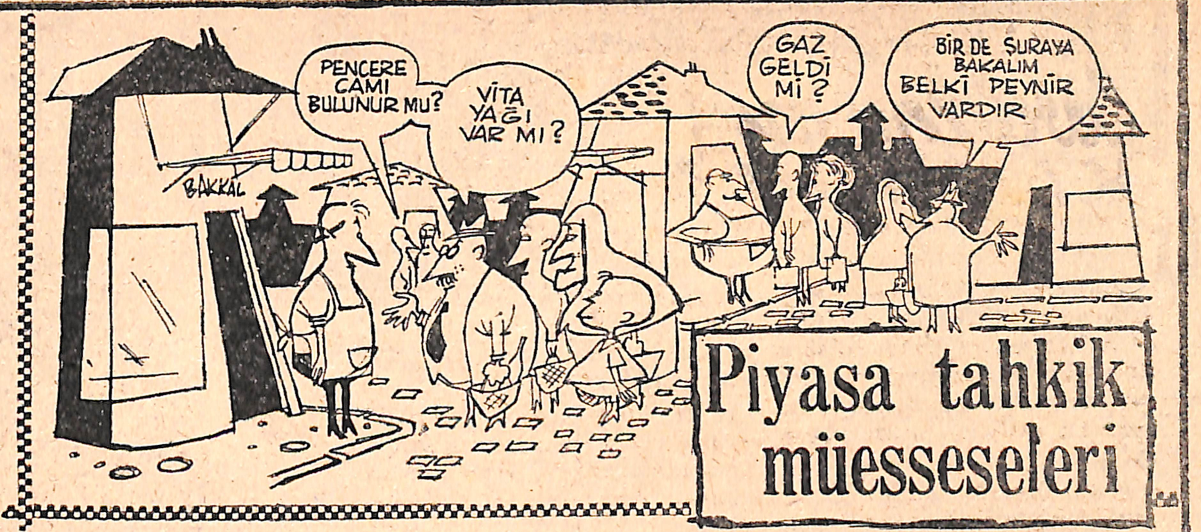
— Mevlid ve Kur'an okuyarak elde ettiğim kazancı ticaretle takviye edip iki dünyayı da kazanmağa çalışıyordum.

Ne diyelim, bir bu dünya, bir öteki dünya var diye, iki dünya için bu kadar rezâlet çıkarmış. Ya, beş, altı dünya olsaydı, hâfız efendi kim bilir daha ne rezâletler çıkarırdı...

Kırk anbar

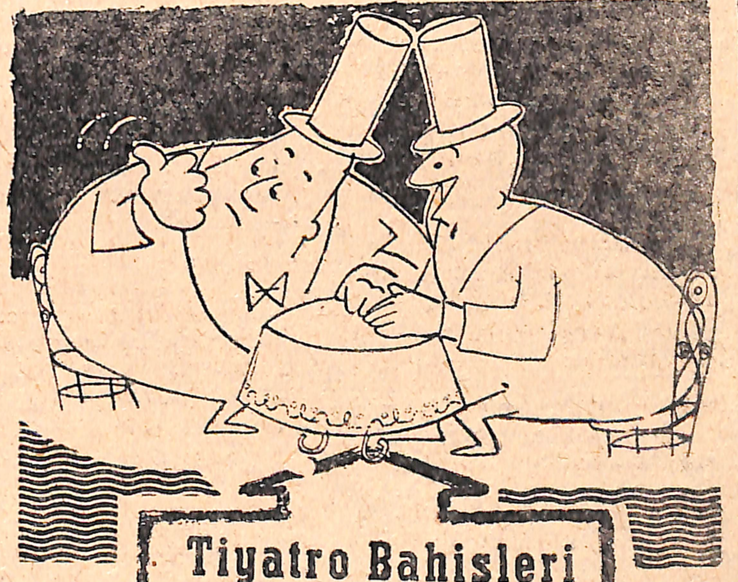
BOOZUUUL!..

Telefonlar bozuldu

Piyasa tahkik müesseseleri

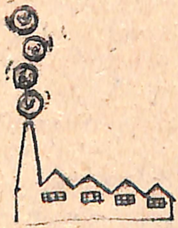
Tiyatro Bahisleri

Törenden törene!

YARGITAYCA yıllardan beri yapılması gelenek olan Adlî yıl başlangıcı töreni. iki yıldır neden yapılmıyor?

Bu, bir sözlü sorudur, Adalet Bakanına sorulmuştur.

Bize kalırsa, bu, yersiz bir sorudur. Yargıtay, çalışma yılı a-

çış törenini neden mi yapmıyor? Vakit kalmıyor da ondan. Fabrika töreni yapmaktan, Adliye törenine sıra mı geliyor? Hangi bir törene yetişsinler...

*

Soğuklar!

Havaların birdenbire soğuması karşısında, Meteoroloji Umum Müdürlüğü bir tebliğ neşretmiş ve ortalığı kaplayan soğukların, son zamanlarda söylenen bazı nutuklardan ileri geldiğini bildirmiştir.

Göz ucu ile Paris

Paris geceleri!

PARİS'TE hayat, gece, gündüz diye ikiye bölünmez. Caddeler, biz İstanbul'da en tatlı uykumuzu uyurken de uyanıktır. Champs Elysées'deki büyük kumaş mağazaları bile kapılarını kapadıktan sonra, akşam loşluğunda kaldırım sergileri açıyorlar. Kahveler, günün her saatinde insan dolu: Yiyenler, içenler, okuyanlar, konuşanlar, öpüşenlerle...

Paris'in en hayal üstü gecesini ben Concorde Meydanında seyrettim: Bu, Amerika'yı bile ağzı açık bırakan, dünyanın en güzel ve en büyük meydanıdır: Yüz ölçüsü, çarpma yanlışı yapmıyorum, tam 67081 metre!... Etrafı anıt yapılarla çevrili. Gece, buzlu fanuslar yanınca, edebiyatımızdaki adiyle Konkordiya'da binlerce mehtap doğdu sanırsınız.

Paris'in ışıklariyle yalnız meydanlar, caddeler, parklar değil, gökyüzü lâciverdi bile buzlu bir mavilik alıyor.

Otelinize giderken, geniş basamaklı bir merdivene aralanmış ışıklı bir kapıdan şeytanların ıslığına benzer bir musiki, size adımlarınızı şaşırtır... Ötede, ıslak dudaklı, dar pantalonlu, kısrak belli bir kız, içinize akan sıcak bir dâvetle size gülümser. Bir daha sendelersiniz!

Sayısı hiç eksilmeyen bir yabancı kalabalık, beşyüz bin turist, bu Paris gecesinde, tiyatrolara, operalara, müzikhollere, kabarelere, kumar salonlarına dağılmıştır. Döviz, Çamlıca mehtabına, Boğaz sularına, Ada çamlarına değil, zevke, safaya, san'ata akıyor: Gündüz, Louvre Müzesine saatlerce kapanan Amerikalı, akşam Bois de Boulogne'de bir göl kenarına çekilip dinleniyor: Paris'in emsalsiz gecelerinden birini daha yaşamak için...

Yaşamak dedim... Bunun lezzetini hiçbir yerde Paris'teki kadar tadamazsınız!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Şişe fabrikası!

SİZE en çok lâzım olan fabrika ne şeker, ne de çimento fabrikasıdır. Biz en çok şişe fabrikasına muhtacız. Geçen gün Mithat Paşa Stadında bir İtalyan antrenörün kafasını şişe atıp yardılar. Samsun'da bir maçta hakemi şişelerle dövüp bayılt-

mışlar. Maç olsun da oyunculara, hakemlere şişe atılmasın, hiç görülmemiştir. Bu şişe sarfiyatı böyle giderse bir zaman gelecek şişesizlik yüzünden sporumuz ölecek. Bu sefer sporumuzu canlandırmak için dışardan şişe satın almak zorunda kalacağız. Onun için, şu nurlu kalkınma sırasında bol bol şişe fabrikaları yaparak sporumuzu da kalkındırmalıyız. Top olmadan da futbol oynanır ama, şişe olmadan oynanmaz.

Karşılama Meydanına Gitmeyiz

AZİZ NESİN

Üç atlı, İnecik köyüne girdiler. Önde jandarma onbaşısı, arkadaki atlarda iki jandarma eri vardı.

Yan yana giden iki jandarma gülüşüp konuşuyorlardı ama, onbaşının suratı asıktı.

Eğere, saltanat tahtı gibi kurulmuştu. Köye giren yolun ağzına gelince, atı mahmuzladı.

Çeşme başında, çamurlu sular içinde oynayan çocuklar kaçıştılar.

Uzunca boylu bir çocuk, karnını önünde torba gibi sallayarak kahveye koştu. İçeri girer girmez:

— Gumandan geliyo, gumandan geliyo!.. diye bağırdı.

Kahvede oturanlar konuşmalarını kestiler. Başlarını kapıya çevirip öylece durdular. Haberi veren çocuk, jandarmaları seyretmek için dışarı çıktığında, kahvenin önüne gelen onbaşı ile iki jandarma da atlarından iniyorlardı. Jandarmalardan biri, atları dizginlerinden tutup, sundurmanın direğine bağladı.

Onbaşı ile iki jandarma kahveye girdiler. İçerdekilerde hiç bir davranış olmadı. Yalnız kahveci iki adım ileri yürüyüp:

— Buyur onbaşım! dedi.

Jandarma komutanı ona değil, peykelerde, kısa bacaklı hasır iskemlelerde oturanlara baktı. Onları teker teker süzdü. , İçerisi karanlık olduğu için, aydınlıktan girer girmez, karşısında kimlerin oturduğunu seçemiyordu.

Bir süre sessiz bakışmadan sonra onbaşı:

— İsyan mı? diye bağırdı.

Ses çıkmadı. Onbaşı bir daha gürledi:

— İsyan mı ediyonuz?

Bir ses duyuldu:

— Estağfurullah...

— Estağfurullah da, ya bu ne? Niden susuyonuz? Muhtar nirde? Nirde o muhtar olıcak goca kel?..

Muhtarın sesi duyuldu:

— Buyur onbaşım, hele gel!.

Onbaşının gözü, kahvenin alaca karasına alışmıştı. Kahve ocağının dibindeki peykeye doğru ilerledi. Muhtarla beraber ötekiler de ayağa kalktılar. Muhtar onbaşıya yer gösterdi.

— Buyur, otur, ağnatacağımız var...

Onbaşı gösterilen yere otururken:

— Oturmam! dedi, ağnatın, işin aslı ne?

Öteki iki jandarma eri de hasır sandalyelere oturdular.

Muhtar ocakçıya:

— Gomutanlara taze çay bişir dedi.

Sonra sağ elini üç kere ayrı ayrı göğsüne götürüp, üçüne de:

— Merhaba... dedi.

Onbaşı bir daha sordu:

— İsyan mı?

— Töbe, o nasıl bi lâf onbaşım?.

— İsyan değel de niden beni garşılamadınız? Niden biri çıkıp atımı dutmadı? Her bi vakit köyünüze gelişimde böyle mi olurdu? Dimek isyan?

— Yok vallaha...

— İsyan yoğusa baş mı galdırıyonuz? Ben bi candırma gomutanı değel miyim? Böğüne böğün iresmi elbiseynen gelmedim mi?

Ocakçı onbaşıya çayı uzattı. Onbaşı çayı alıp bir yudum içti.

— Çayınızı da, bi şiynizi de içmem, dedi, ilkin sizden hisap soracağım. Muhtar!

— Buyur!

— Ben sana tilefon itmedim mi?

— Ettin onbaşım.

— Ben sana demograsinin emrini bildirmedim mi?

— Bildirdin onbaşım.

— Ben sana şu candırmaynan habar iletmedim mi?

— İlettin onbaşım.

— Pekiy, ilettim de sen ne yaptın? Ne demiye garşılama törenine gelmiyonuz? Hı? Ben size yüz yayan, gırk da atlıynan garşılama meydanına geleceğiniz, orada «yaşasın demokrasi!» deyi bağıracaksınız, gelirkene gurban itmeğe bi düveynen iki dene goç getireceğiniz deyi habar itmedim mi? Her bi köy «başüstüne!» didi de, siz niden gelmiyonuz?

— Onbaşı, bi düve değel, beş düve virelim, iki dene goç değel, yirmi goç virelim. Hepisi demograsiye gurban gitsin. Velâkin, biz garşılama meydanına gelmeyiz... Sürüynen davar gonderelim, hepisi gurban ossun. Aman onbaşı, bizi o garşılama meydanına çığırma...

— Demek siz demograsiye isyan ediyonuz?

— Töbe... Bizim demograsiye bi sözümüz yok. Emme o garşılama meydanına gitmeyiz.

— Yok da höriyete niden baş galdırıyonuz?

— Estağfurullah... höriyete de bi sözümüz yok. Höriyet höriyettir ve her bir dâyim de höriyete garşı başımız iyiktir. Velâtin onbaşım, biz o garşılama meydanına gitmeyiz.

— Yahu Muhtar, biz seni bunun için mi cenderme guvvetiynen bu koye muhtar seçtirdik. Garşılama meydanına gitmeyincek, demograsiye uymak mı olur? Hemi höriyete bi sözümüz yok diyonuz, hemi de «yaşasın!» deyi bağırmayız diyosunuz.

— Yok, bağırmayız demedik. Yalanım yok, yanlışın var onbaşı. Biz bağıralım «yaşasın!» deyi bağıralım. Velâkin koyden bağırırız. Garşılama meydanına gitmeyiz. Burdan bağıralım, çığıralım, yiti goğü biribirine gatalım. Emme o garşılama meydanına, ı-ıh...

Muhtar onbaşıya cıgara paketini uzattı. Onbaşı bir cıgara alıp, uzatılan ateşten yakarken:

— İçmem, dedi, daha sizin cıgaranızı da içmem. De bana Muhtar, niden garşılama meydanına gitmiyonuz?

— Gitmeyiz onbaşım. Burda bağıralım. «Yaşasın!» deyi bi, hafta bağıralım. Emme gitmeyiz.

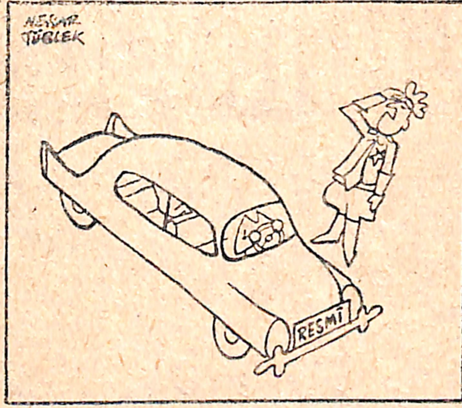
Orda oturanlardan bir yaşlı:

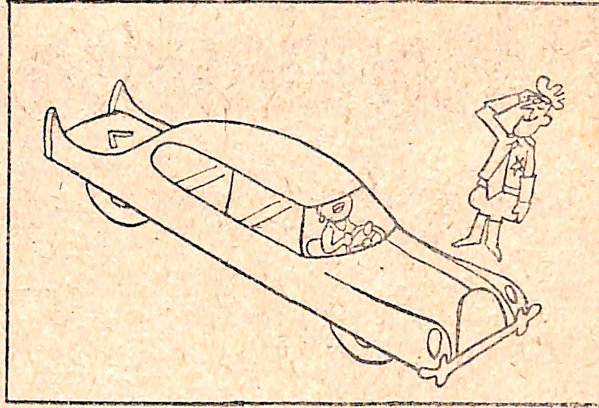
— Canım Muhtar efe, ağnatsana gumdana!.. Ağnat da, niden gitmiyomuşuz, o da bilsin... dedi.

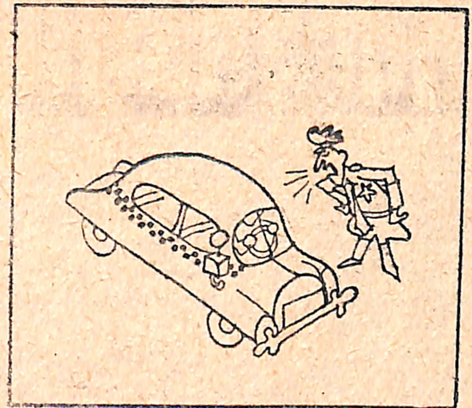
Muhtar:

— Ağnatıyım, dedi, diğne hey onbaşım. Şimdiyecek, garşılama meydanına gelin didin de gelmedik mi? Geldik. Her bi sefer goştuk geldik. Sen, gırk atlı isterim, didin, biz yüz atlıynan geldik. Sen yüz yaya isterim, didin, biz ebesini bebesini yola düzdük, iki yüz yayayla geldik. Sen, bi dene gurban goçu, didin, biz iki oküz gonderdik. Eme, gayri yok... Bak, diğne! Bıldır, tilefon ittin, garşılama meydanına gelin, dedin. Hep töküldük yola. Goştuk geldik. Meydan insandan geçilmez. Biri çıktı orıya. O söyledi, biz el çırptık. Deriken üzerimize pulis yürüdü. Melmekette nirde pulis varsa hepisini orıya toplamışlar. Polisler bize bir girişti. Bizi zopadan gırdı geçirdi. Ben yere yıkıldım. Ala-

YAZISIZ!

gozüm İpraam da yerde inniyo:

— Aman Mıhtar, bu ne iş? deyi sordu. Ben de:

— Aman İpraam, bilemedik. Biz koyden garşılama meydanına gelesiye, her hâl partiler değişti, dedim.

Dayağı yiyip pestil gibi serilenden sonra işi ağnadık. O gonuşan bizim partiden değelmiş. Biz yağnışlığınan elin herüfünü «yaşa!» deyi alkışlarmışız.

Harp dönüşü gibi, topal, yaralı koye döndük. Herkeş döşeklere serildi. Haftasına sen gene, «garşılama var, goşun, böyüklerden biri geliyo. Tomofilini barnaklarınızın ucunda havaya kaldıracaksınız, deyi telefon ettin. Biz de yediden yetmişe goştuk. Meydanda tomofilleri gorünce bi giriştik. Demeğe galmadı, garşıdan itfainin goca gamyonları goşup geldi. İtfayi hortumuynan bizi bi eyi ıslattılar. Hemi de ne ıslatma. Oraları batak oldu. Az kala boğuluyodum.

Bizim Düvenek Hüsüyn, hemi hortumun altında ıslanıyo, hemi de el çırpıp; yaşaa, deyi bağıruyo. Bana da:

— Aman Mıhtar emmi, sen de bağır. Besbelli az bağırdık deyi gızdılar, bizi ondan kelli ıslatıyorlar... diyor.

— Yahu, ondan değel... El çırpmaynan, bağırma yetmiyo. Bu hortum suyu da garşılamanın bir icabı... Suynan şenlik gosteriyolar. Şehere su geldi ya, ondan böyük adam da gorsün deyi, bizi hep suya boğdular...

Sudan zor gaçıştık. Bi de öğrendik, biz gene yağnış yapmışız. Bizim böyüğü deyi, başka partiden birinin tomofilini havaya galdırmışız. Sırsıklam koye döndük. Ben öyle ıslanmışım, on beş gun gurumadım. Sonra onbaşım, sen gene, devrisi hafta, tilefon ittin. Garşılama meydanına toplanın, didin. Bu sefer koylü, «ı-ıh, gitmeyiz!» didi. Ben de onlara:

— Ulan, bi dayaktan, bi ıslanmadan ne çıkar? Eski idare zamanında heç zopa yimediğiz mi? Heç değilse şincik, gendi partimizden zopa yiyoruz. Yabancı değel a, bizim parti... didim.

Koylüyü toplayıp garşılama meydanına geldik. Daha orada heç bi kimseyi gormeden, heç bi nutuk diğnemeden pulisi, cendermesi üstümüze yürüdü. Cipler bizi altına aldı. Coplar enğsemize indi. Allah Allah... Yahu, bu ne dimeğe galmadı, hızır gibi itfâyinin hortumları yitişti. Bizi suya boğdu. Sırsıklam olduk. Deriken onbaşım, bumbalar patlamağa başladı. Meğerlim, biz gene yağnış bi iş yapmışız ya ne yaptığımızı ağnayamadık. O bumbalar gozyaşı bumbasıymış. Hep ağlamağa başladık. Recep, bakıp bakıp hemi gulüyo, hemi ağlıyo... Bumbalar pıtır pıtır patlar. Hortumlardan sular boşanır. Cipler fır fır döner, copler güm güm iner. Bizim koylü beri yandan:

— Yaşasın demograsi!.. deyi bağırır.

Ben gayri:

— Yahu, bağırmayın, sesinizi kesin! Belkim idare değişti... didim.

Ordan gaçıştık. Koye geldik. Gozyaşı bombası bizi bitirmiş: Gunlerce hepimizin iki gozü iki çeşme!

Ondan kelli, amanın onbaşım, ocağına düştük, bizi garşılama meydanına çığırma! Gelmeyiz? Ne istersen yapalım. Gurban gonderelim, bu koyden sabah akşam «yaşasın! deyi bağırıp, el çırpıp, yeri goğü inletelim. Emme garşılama meydanına, ı-ıh... Gelmeyiz onbaşım!..

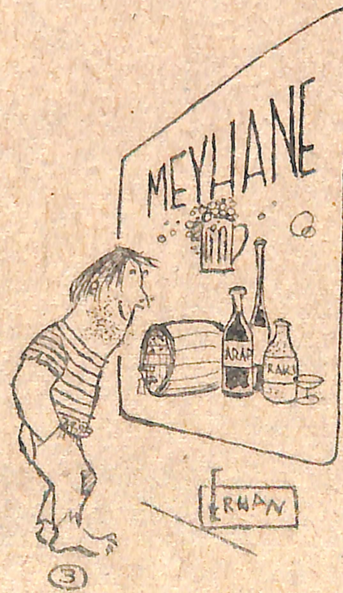
Aziz NESİN

YAZISIZ!

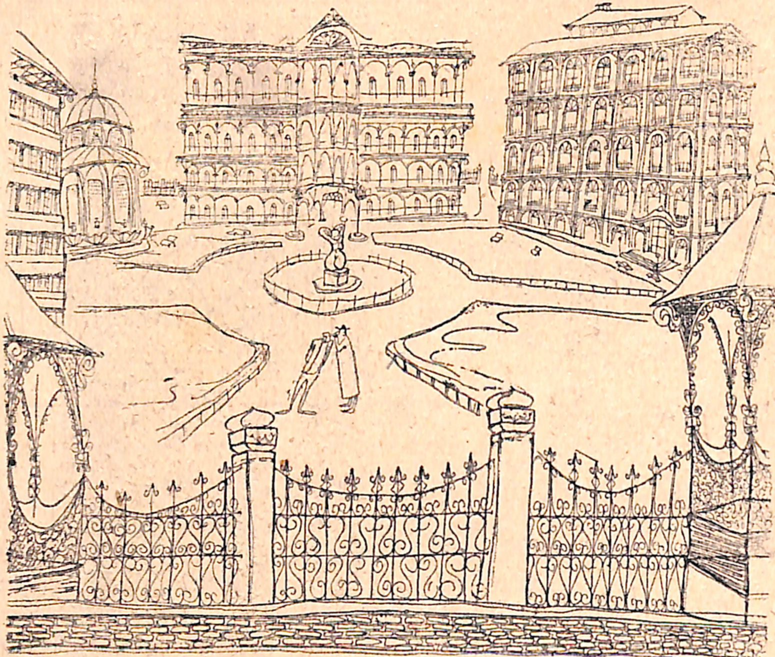

YAZISIZ!

YAZISIZI

Ceza!

Trafik memuru, şoföre çıkışır:

— Seksen kilometre ile gittiğin için ceza yazacağım sana...

Şoför itiraz etti:

— Seksen kilometre ile gitmiyordum...

— O halde yetmiş...

— Yetmiş de değil...

— Altmış...

— Hayır!...

— Elli muhakkak ...

— Katiyen...

— Kırk kilometre ile gidiyordun, öyle ise...

— Hayır efendim...

— Otuz...

— Değil...

— Yirmi...

— Hayır...

Sabrı tükenen trafik memuru, defterini çıkarır:

— Öyle ise yolun ortasında arabayı durdurduğun için ceza yazacağım...

Film koptu...

Bir kadının evine girip ona taarruz eden bir adamın dâvası görülüyordu. Hâkim şahitlerden birini çağırdı:

— Gördüğünü anlat bakalım.

Şahit, sanığı göstererek:

— Bu adam, birdenbire kadının odasına girdi. Onu kucakladığı gibi yatağa attı. Evvelâ etekliğini sonra blûzunu yırtarcasına çıkardı. Bunu müteakıp kombinezonunu parçaladı..

Hâkim, şahidin burada durakladığını görünce sordu:

— Neden sustun? Anlat, sonra ne oldu?

Şahit üzgün bir sesle cevap verdi:

— Ondan sonra film koptu... Hâdisenin cereyan ettiği odayı gözetlemek için dayadığım merdivenin basamağı şaak diye kırılmaz mı!...

Sıfırlar

★ ADNAN VELİ ★

ŞADAN Tütüncügil, telefon rehberini on dakika karıştırdıktan sonra, kaldırıp masanın üstüne attı. Hırsla yerinden kalkıp telefonun başına geçti. «01» i çevirdi:

— Alo.. Alo.. Alo...

Ses seda yoktu. Karşı tarafın zili boyuna ötüyordu. 15620 defa öttükten sonra telâşlı bir genç kızın sesi duyuldu:

— İstihbarat!...

— Hamfendi, dakikalardan beri ziliniz çaldığı halde niye cevap vermiyorsunuz?.

— Hatlar yüklü olduğu için yetişemiyoruz efendim. Ne soracaksınız?

— Kalyopi Cevizoğlu... Numarasını rehberde bulamadım da...

— Bir dakika beyfendi .... Ondan sonra kardeşçiğim, senin hasba Nilüfer'in brik rengi bir blûz giymişti. Eteğini de eni konu dar yaptırmış. Artık kırıtmasını bir görmeliydin. Kemal'in sanki ağzına girecek. Valla kardeşim. ben sana bir şey söyliyeyim mi?... İnsan ne kadar tutkun olursa olsun, erkek milletine karşı kendini koyuvermemeli... Ben bunu tecrübe ile biliyorum. Hani şu Bahri meselesi canım... Gümrükteki Bahri...

— Alo... İstihbarat... Bayan, neredesiniz?... Kalyopi Cevizoğlu'nu sormuştum size...

— Arıyoruz beyfendi, arıyoruz... Bir dakika .... İnsanın da lâfını böyle yarıda kesmiyorlar mı, şeytanlar tepeme çıkıyor vallahi... Şu abonelerde saygı denen bir şey kalmadı artık. Erkeğe karşı gevşek davranmamalı diyordum, değil mi?... O gümrükteki kör olasıca Bahri'ye ne iyilikler ettiğimi sen bilirsin Süheylâcığım...

— Alo... İstihbarat... Size Bayan Cevizoğlunu sormuştum...

— Arıyoruz efendim, bir dakka...

— Ne bir dakkası yahu... Deminden beri Süheylâ ile çene çalıyorsunuz orada...

— Aaaa ne münasebet... İlk baştan Süheylânın gık dediği bile yok. Nişanlısına yün eldiven ören kızcağıza ne diye iftira ediyorsunuz?...

— Ben Süheylâyı nereden tanırım?... Sizin konuşmanızdan anladım...

— O ses, bizim sesimiz değil beyfendi...

— Ya kimin?...

— Hat karışıyor efendim... «01» e daima, Fransız filolojisinin hattı karışıyor.

— Peki, Kalyopi Cevizoğlu'na ne oldu?...

— Telefonu yokmuş efendim...

— Olmaz olur mu bayan?... İki gün önce ben konuştum...

— Başka isme kayıtlıdır öyleyse...

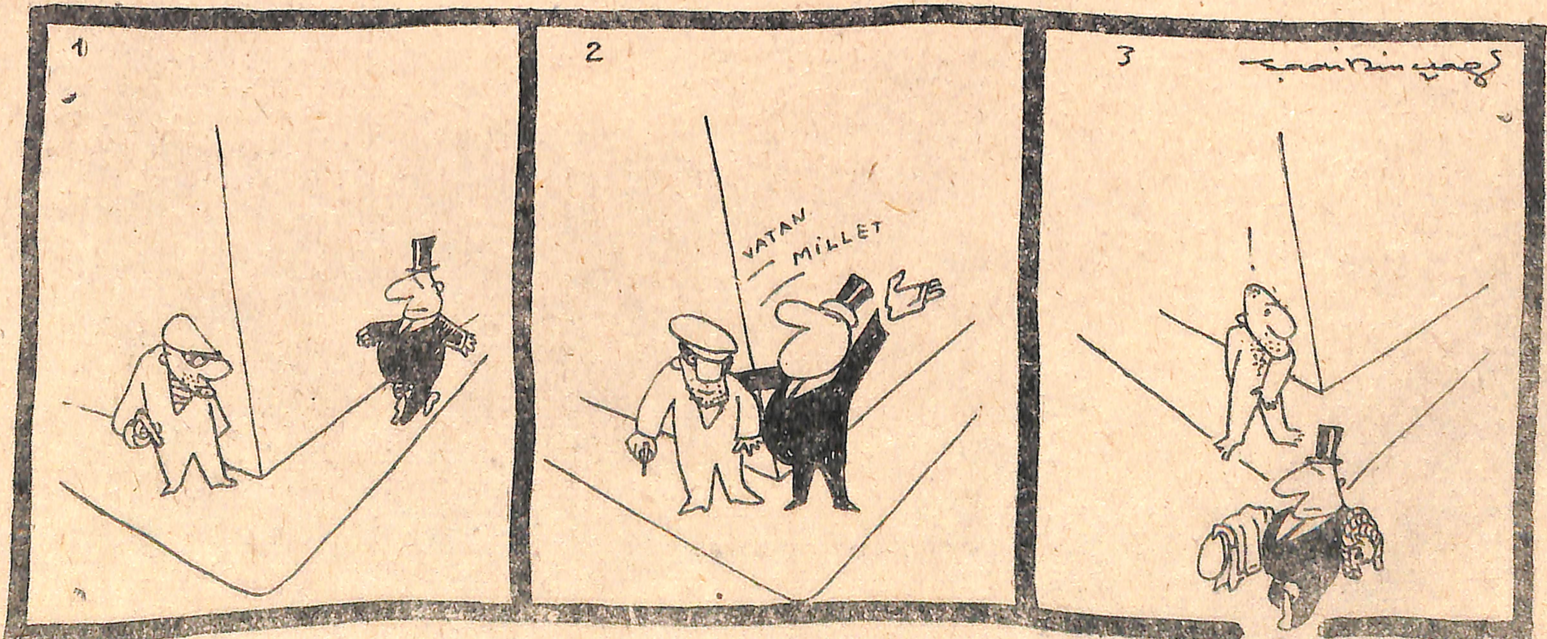
— Hayır... Kendi ismine kayıtlı...

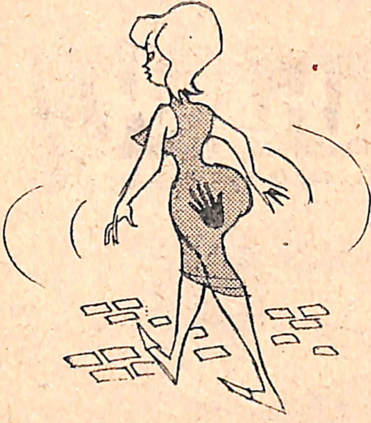
— Yok efendim yoook... Bizde yok...

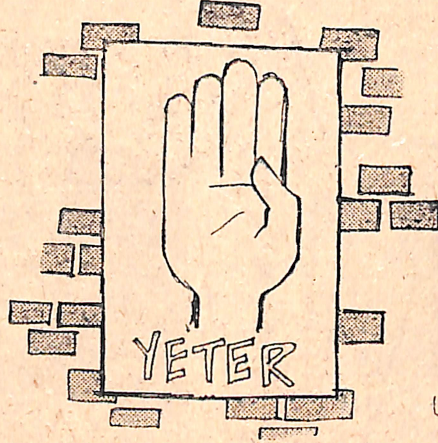
— Niye öyle ters ters konuşuyorsunuz?...

— Biz bir lâfı on kere söyliyemeyiz efendim.

Çat diye telefonu kapattı. Şadan Tütüncügil kalakalmıştı. Kı-

«Kalbimde o eller ne derin yaralar açtı»

zın bu hareketine müthiş öfkelendi. Hemen «02» yi çevirdi. Zil, bir kaç dakika üstüste çaldı. Sonunda incecik bir ses cevap verdi:

— Arıza!...

— Şikâyet servisi değil mi efendim?...

— Evet, buyurun...

— «01» deki bayanı şikâyet edecektim. Lûtfen not eder misiniz?...

— İstihbaratta mı?...

— Evet...

— Melek galiba... Biraz kısık sesli değil mi?...

— Evet... İyice kısık...

— Ayol o, adı gibi melektir. Ağzı var, dili yok...

— Ağzını görmedim ama, ondaki dil kimsede yok bayan...

— Size bir şey mi söyledi?...

— Kalyopi Cevizoğlu'nun telefon numarasını vermedi. Telefonu yok dedi.

— Aaaa Melek mi?... Melek, imkânı yok öyle şey söylemez... Suzan!... Hello Suzan!... Bak, bir bey Meleği şikâyet ediyor. Sözde doğru cevap vermiyormuş. Atlatıyormuş. Allahaşkına Melek öyle şey yapar mı?... Helbet yapmaz, değil mi kardeşim?... Beyefendi, Melek katiyen öyle şey yapmaz. Suzan bile söylüyor. Suzan diyor ki, Melek öleceğini bilse, öyle şey yapmaz diyor. Hattâ bir kere Muti Uslu bey telefon etmiş de, sizin gibi bir Rum bayanın telefon numarasını sormuştu. Melek ona bile cevap verdi.

Şadan Tütüncügil'in sabrı tükenmişti. Hırsla telefonu kapadı. Ama sonra tekrar açtı:

— Alo... 03... Alo... 03 siz misiniz?...

— ......

— Alo... Şehirler arası...

— ......

— Alo...

— Buyurun, Şehirlerarası...

— Melek nasıl bir kızdır, Melek?...

— Hangi Melek?...

— 01 deki Melek...

— Beyefendi, burası Şehirlerarası...

— İyi ya biz de partiler arası demedik. «01» deki Melek nasıl şeydir?...

— Fatihli Meleği söylüyorsunuz her halde... Tombulca, orta boylu, kumral... Yalnız, kalçaları için biraz şişmanca derler... Şimdi Avrupaya mektup yazmış da Hulo Hoop kitabı getirtecekmiş... Hani, bele çenber takıp çalkalıyorlar ya?...

— Tövbe estağfurullah... Efendim ben Kalyopi Cevizoğlunun telefon numarasını soracaktım.

— Burası Şehirlerarasıdır beyfendi... Buraya abone numarası sorulmaz. Niye bizi boş yere işgal ediyorsunuz?...

— Ayol, kim kimi?...

— Tabi siz... Biz şimdi ne kadar meşgulüz, biliyor musunuz?..

— Atlantik Paktına ne protokolü imzalıyorsunuz galiba?...

— Hayır efendim... Gümüşpınar köyündeki derenin kenarına iki tane kazık dikilmesi münasebetiyle, yapılan törende Çapaçur ilçe başkanının söylediği tarihî nutku, beş kanal üzerinden, İstanbul Radyosuna, İzmir Radyosuna, Ankara Radyosuna, Sanayi Sergisi Radyosuna, bir de Anadolu Ajansına yetiştirmiye çalışıyoruz. Emin olun kan ter içindeyiz.

— Peki, Çapaçur ilçe başkanının nutkunda keramet mi varmış yani?...

— Aaaa, öyle söylemeyin efendim... İlçe başkanı, iftiracılara, tezvircilere fikirleriyle üstüste şamarlar indirdikten maada, Diyanet İşleri Başkanına «Kalbimiz seninle beraberdir» diye telgraf çeken 164 kişilik listede yer almış. Az buz adam mı yani?...

— Oooof of... Nereden bulacağız şu numarayı, bilmem ki...

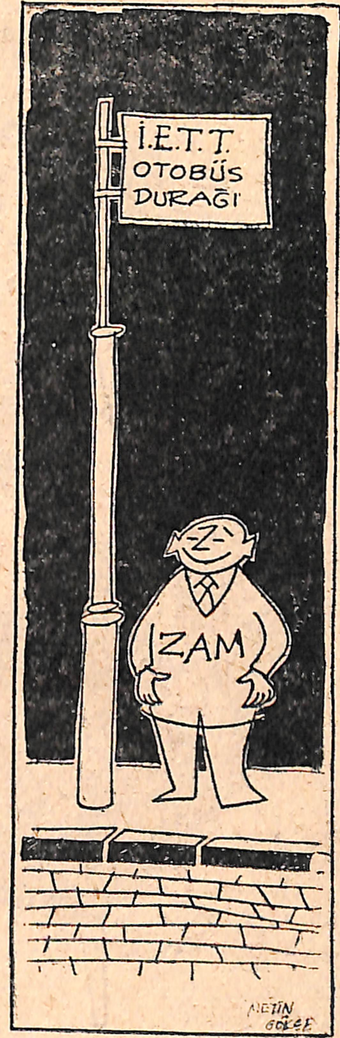
— Beyefendi, aradığınız abonenin yeri, sizin bulunduğunuz yere uzak mı?...

— Hayır... Ben Osmanbeyde oturuyorum... O da Bomontide...

— Hah... Madem ki yakın... Size bir zahmet... Beş dakikada gidiverirsiniz. Ne sakala minnet, ne bıyığa...

— Bu yağmurda sokağa nasıl çıkarım?...

— Muşambanız yok mu beyefendi?... Hani şu geçirmiyen yakmurluklar var ya?... Şeyde satıyorlar... Galatasaray postahanesinin sırasında... Neydi dükkânın adı?... Hay Allah, düşününce insanın aklına gelmez. Tezgâhta oturan kızın yüzü çillidir, bildiniz mi?...

YAZISIZ

— Bilemedim efendim...

— Ararsanız bulursunuz... Çok kolay yerde...

— Yahu, deli olacağım...

— Bu kadar iş arasında size kolaylık gösteriyorum. Hâlâ da sinirleniyorsunuz... Ne haliniz varsa görün...

Carp diye telefonu kapadı. Şadan Tütüncügil şaşırıp kalmıştı.

«04» e telefon etti, cevap yok...

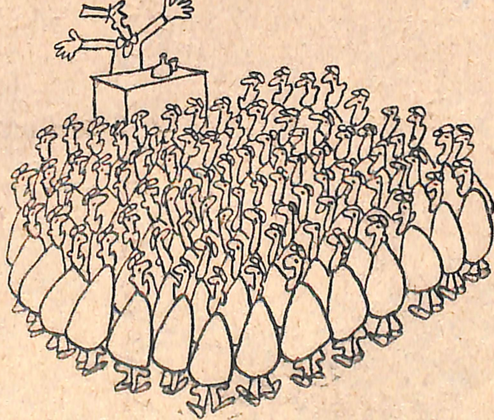
«05» e telefon etti, cevap yok...

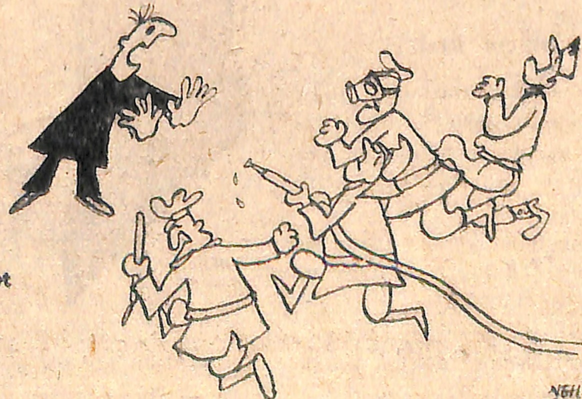
«06» ya telefon etti, cevap yok...

«07», «08», «09»... Hiç cevap yok... İnadı tuttu... 99 a kadar çevirdi. 100 numaraya geldiği zaman, kendi kendine:

— İyi ki aklıma geldi, dedi... Önce bir tuvalete gideyim, Kalyopi Cevizoğlu'nun numarası belki orada aklıma gelir...

Adnan VELİ

— Aman ne yapıyorsunuz? Bu muhalefet toplantısı değil!

— Sizden bir şey istiyeceğim... Ama utanıyorum... Acaba... Şey... Acaba bir aspirininiz var mı?...

Haftanın Fıkraları

Zevksiz!..

Sanayi Sergisinde karşılaşmışlardı:

— Ne zaman İzmir'den geldin?

— Bugün...

— Ne var, ne yok, nişanlımı gördün mü?

— Gördüm, bir sakallı herifle geziyordu...

— Gözlüklü, uzun boylu mu?

— Evet...

— Tanıdım, bizim heykeltraş Demir. Herif sanatkâr geçinir ama hi çzevki yok, nerede tapon kadın varsa peşinde koşar...

#

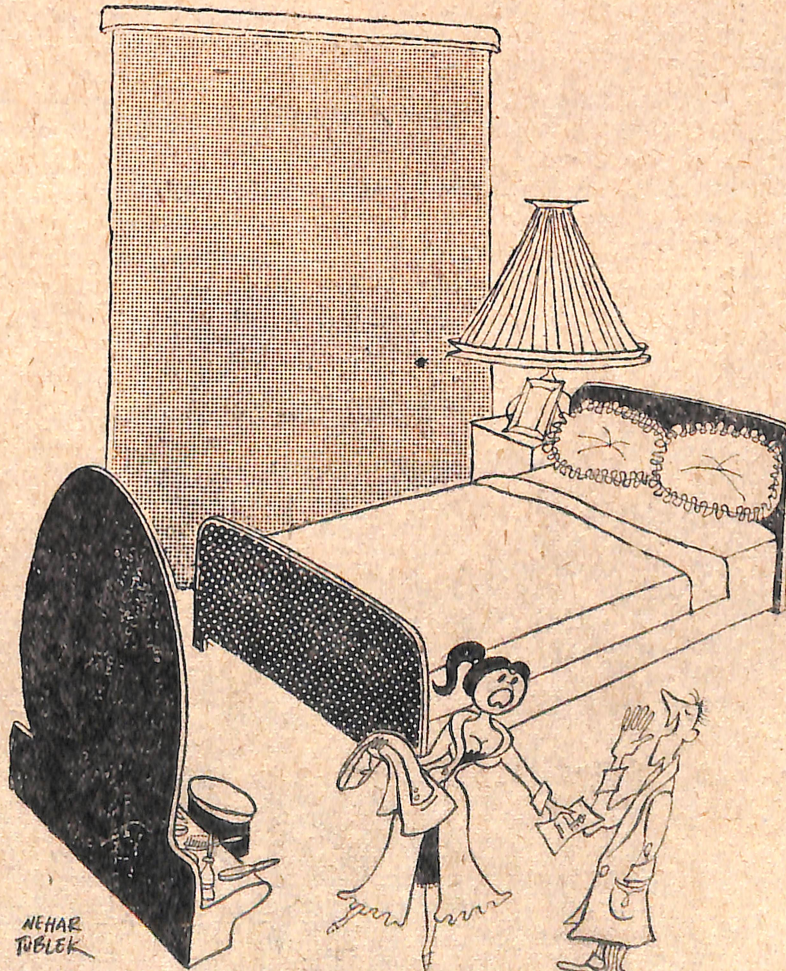
Hamarat kızlar!

Nasılsa o gün mutfağa giren kadın ses sanatkârlarımızdan bilmem ne kardeşler'in büyüğü yemek pişiren annesine şu teklifte bulundu:

— Anneciğim, sana yardım edelim, ben tabakları yıkayayım, kardeşim de kurulasın...

Anneleri, dayanamadı sordu:

— Peki, yerden kırılan tabak parçalarını kim kaldıracak?!.

— Dün aldığın aylığı ne yaptın?... Hesap ver bakalım!...
— Rica ederim karıcığım, politika yapma!...

Artist reklâmı!

Sönen Film yıldızlarından biri, bir toplantıda tesadüf ettiği eski tanıdıklarından bir iş adamına çıkıştı:

— Böyle vefasızlık olur mu kardeş, yeni çıkardığınız güzellik kremlerin reklâmlarında hep genç ve daha figüran sayılan artistlerin fotoğraflarını koyuyorsunuz da, benim gibi sanatkârların şöhretlerinden neden faydalanmıyorsunuz?

İş adamı, sönen yıldıza hak verdi ve:

— Güzel bir fikir, dedi. Yanınızda fotoğrafınız varsa bana takdim edin, hemen reklâmlara koyayım...

Yaşlı yıldız, çantasında bulunduruduğu son fotoğraflarından birini verdi:

Birkaç gün sonra gazetelerin ilân sahifelerinde çıkan fotoğrafının altında şöyle yazılı idi:

«Böyle bir çehreye mâlik olmamak için güzellik kremimizi kullanınız!»

KOCAMAN LÂFLAR

★ İhtiyarlıkta aşk, kabak çekirdeği yemesine benzer, insanı eğlendirir fakat doyurmaz...

★ Akıllı adam karısına danışır fakat söylediğinin aksini yapar.

★ Kafası mumdan olan kimse onu güneşe karşı tutmamalıdır.

★ Bir kadın; bir sırrı ancak en yakın bir telefona koşuncaya kadar gizleyebilir.

★ Ekseriya saadetten nasibini almamış kimseler bizi saadete ulaştırır.

★ Kurdun ziyafetine giden yanında köpeğini de beraber götürmelidir.

★ Ateşli buse, soğuk kalbi fetheder.

★ Bir kadına kur yapıldığı zaman kızabilir, fakat kendisine önem verilmediği zaman daha fazla sinirlenir.

★ Örnek koca, karısından sonra yatar ve ondan evvel uyanır.

★ Bugünün kadını konuştuğu zaman değil, sustuğu zaman tehlikelidir.

★ Şüphe, kıskançlığın biricik gıdasıdır.

★ Diplomat koca; karısının saç ağarmasının sarı olduğunu iddia etmesini tasdik eden kişidir.

★ Bazen servet konuştuğu zaman, hakikat duymamazlığa gelir ve susar.

★ Aşkın açlıktan öldüğü nâdirdir. Fakat hazımsızlıktan öldüğü çok görülmüştür.

★ Şikago'da, bir lokantada şöyle bir levha asılıdır: «Çatallar, kaşıklar ve bıçaklar yemekten sonra alınacak bir ilâç değildir!»

#

Eski şarap!

Necmi Rıza'nın koluna giren Ahmet Koçer, durmadan gidip içecekleri gazinonun şaraplarının eskiliğinden ve mezelerinin nefasetinden bahsdiyordu.

Gazinoya geldikleri zaman, Ahmet Koçer garsona sıkı sıkı tembih etti:

— Çok rica ederim bize kaliteli bir şarap getir...

Biraz sonra garsonun getirdiği şarap şişesinin etiketindeki yazılara göz gezdiren Necmi Rıza:

— Bak Ahmetçiğim, dedi, şişenin üzerinde 1908 yazıyor.

Ahmet Koçaer, hemen cebinden kalemini çıkarıp, tabakanın kenarına bir çıkartma yaptı:

— Demek bu tam elli senelik şarap!.

O sırada masaya mezeleri sıralayan garson lâfa karıştı:

— O gördüğünüz rakam tarih değil, şarabın satış fiyatı, on dokuz lira, sekiz kuruş!...

Aferin Kızım Ayşe

Yat plâjda güneşe,
Ver milleti ateşe,
Kulak asma evlâdım
Kocan denen gebeşe!

Herkes şaşsın bu işe,
Aferin kızım Ayşe!

Sosyetesin sosyete,
Âşıksın hürriyete,
Turfanda muz gibisin,
Yenirsin her niyete!

Bak attığın düşeşe,
Aferin kızım Ayşe!

Lokum, şeker sendedir,
Bezik, poker sendedir,
Kim göz göze gelirse
Teker meker sendedir!

Ver milleti ateşe,
Aferin kızım Ayşe!

Git Parise tek ropla,
Ne bulursan al, topla!
Bavullardan kuyruk yap,
Balo balo gez, hopla!

Selâm verme beleşe,
Aferin kızım Ayşe!

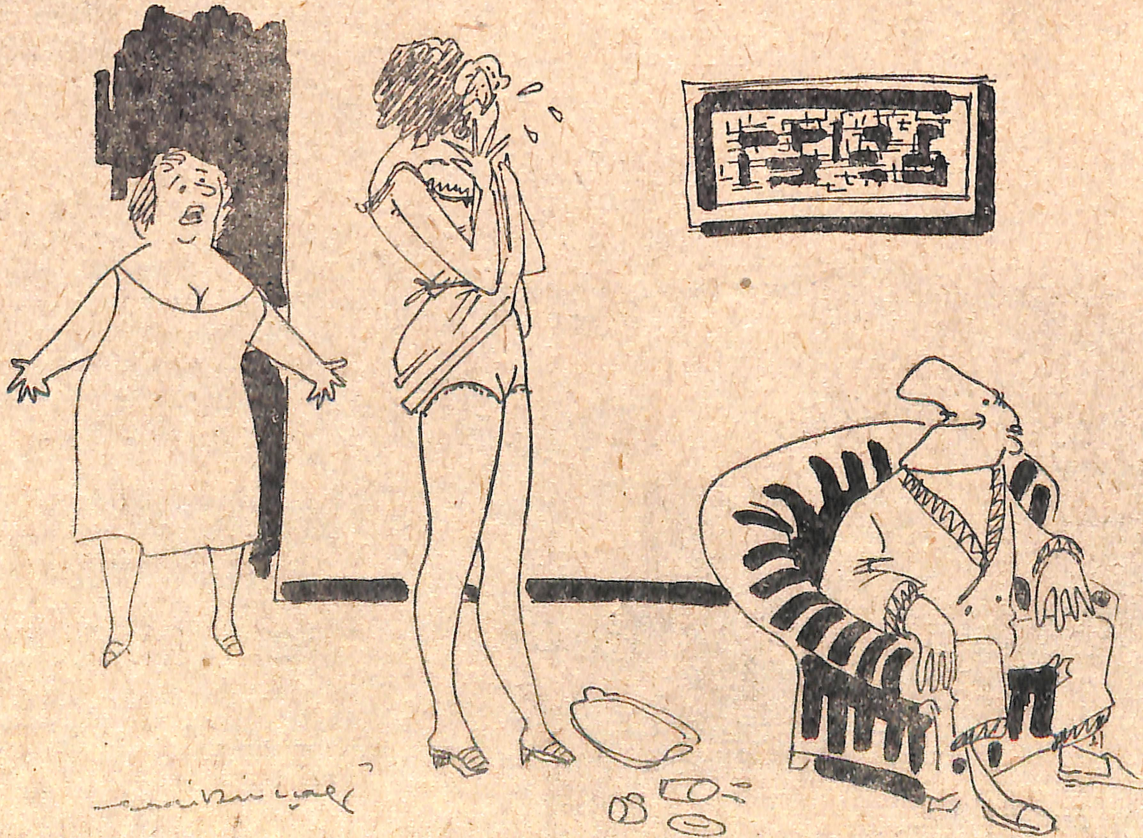

Sarıyı at, alı giy,
Hem şık, hem pahalı giy,
Aman yerli olmasın,
Amerikan malı giy!

Âşıkları tak peşe,
Aferin kızım Ayşe!

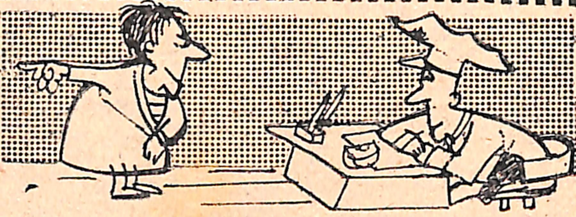
ÇİMDİK

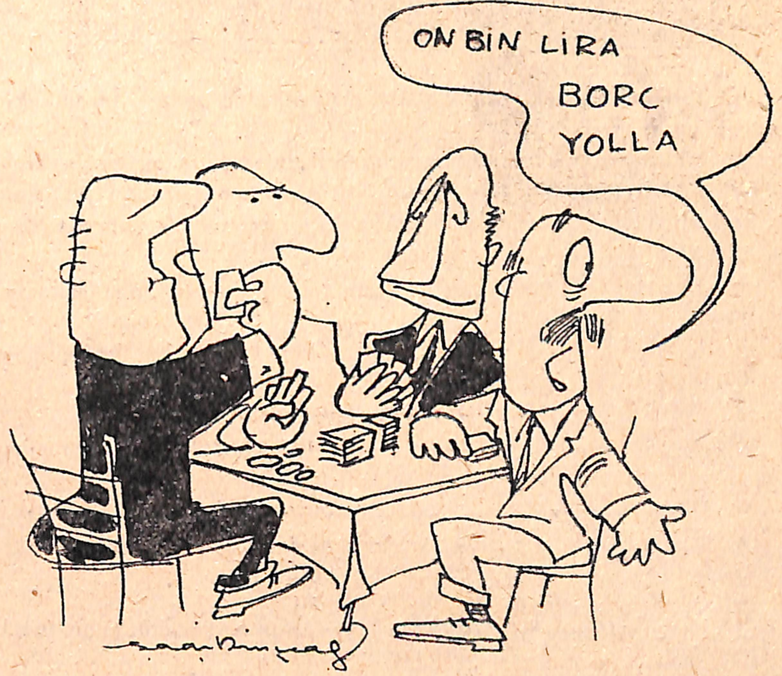
— Anlamıyorum, bu kızı neden böyle ağlatıyorsun!..

BİBERLER ben den

★ Yazan : YALÇIN KAYA ★

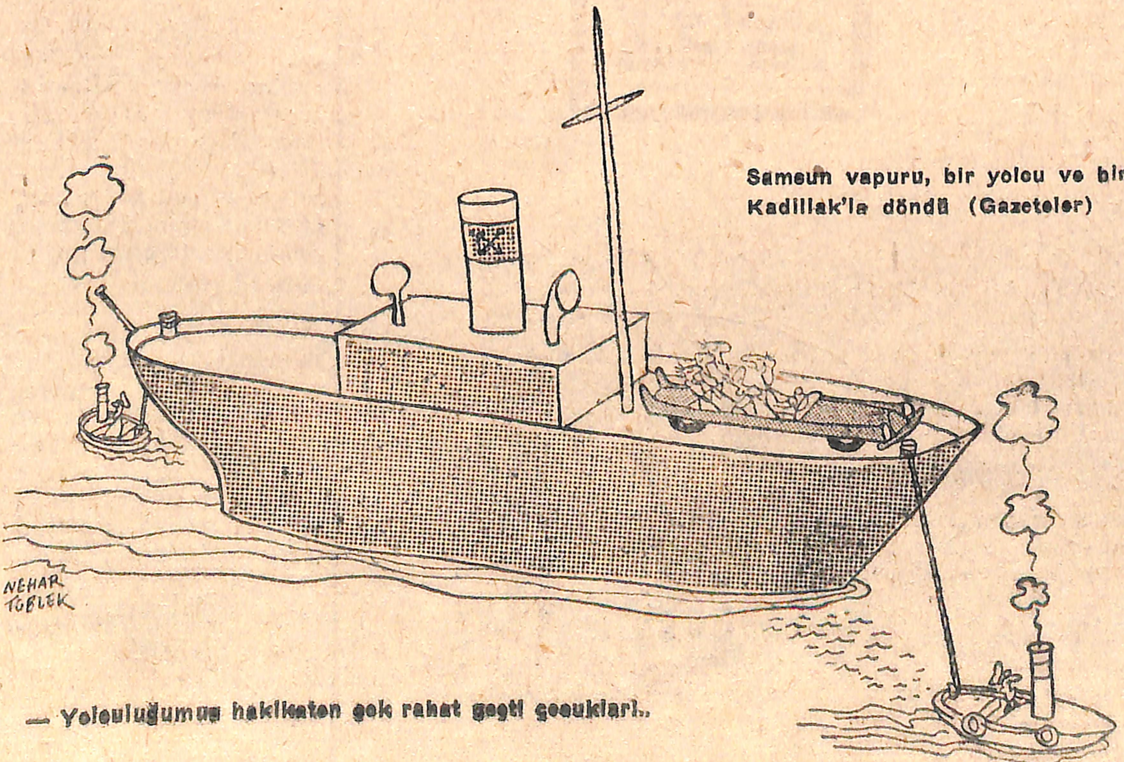
ANNEM sofrayı hazırlarken:
— Şimdi biraz turşu olsa... dedi.
Turşucu da taa Tahtakalede!
— Ya ne iyi olurdu! dedim.
— Genç olsaydım, beş dakikada alır gelirdim.
Dörtte bir ağızla:
— O kadar istiyorsan alıp geleyim, dedim.
— Burnumda tütüyor.
— Aşkolsun yahu! İnsan söyler.
— Daha nasıl söylenir?
— Senin istediğin turşu olsun.
Oflaya poflaya giyindim. Annem:
İstemiyorsan gitme, dedi. Suratla yapılan şeyden hayır gelmez.
— Onu nerden çıkardın? Elbet ki istiyorum.
Turşucunun başı kalabalıktı. Boyuna da gelen gelene! Ötekilerin işini gördükten sonra bana döndü:
— Ne vereyim?
— Turşu! dedim.
— Tabiî, turşu olacak. Helva satmıyorum ki... Hıyar mı, armut mu, kavun mu, biber mi?
Bunları etrafına bakınaraktan söyledi. Maksadı açık «Ben böyle adam görmedim. Hıyar mıdır, armut mudur, kavun mudur, nedir?» demek istiyor. Oldukça bozularak:
— Aynen iade ederim! dedim.
Kafasını dikti:
— Satılan mal geri alınmaz. Seni alışverişe zorlayan yok. Canın isterse.
Ben çekimser kalınca, sordu:
— Alacak mısın, almıyacak mısın? Bu kadar insan seni bekliyor.
— Alacağım.
— Ne vereyim? Hıyar mı, armut mu, kavun mu, biber mi?
— İki hıyar, iki armut, bir dilim de kavun.
Dediklerimi bir kâğıda sarıyordu.
— Biber? diye sordu. Biber istemez misin?
— İstemem.
Buna rağmen koydu. Yanlış anladığımı düşünerek:
— Biber istemem, dedim.
— Karışma! dedi.
— Nasıl karışmam? Parasını ben vereceğim.
— Karışma işte! Biberler benden.
— Borcumuz?
— Doksan, yüz, yetmiş beş: İki yüz elli beş!
— Yüz olan ne?
— Armutlar... Hıyarlar doksan, kavun altmış beş.
— Peki, buyrun!
— Biberler benden.
— Teşekkür ederim.

İthalâtçı tüccar para sıkıntısı çekiyor! (Gazeteler)

Bir berduş, benim kâğıdı aralayıp içindekilere şöyle bir göz attı.
— Ağbi, bunlara ne verdin?
— İki yüz elli beş! dedim.
Turşucu:
— Ama biberler benden! dedi.
— Anladık be yahu! dedim. Biberler senden!
— Arkadaş hesabı karıştırmasın diye söyledim. Yoksa beş on kuruşluk şeyin lâfı mı olur? Zaten tadını alasın, alasın da hep buraya dalasın diye verdim. Anladın mı şimdi, biberler niçin benden?
— Anladım anladım!
Arkamda bekleyenlerden biri bağırdı:
— Hadiyin be! Bize sıra gelmiyecek mi?
Turşucu kızgınlıktan morardı. Sesin geldiği istikamete dönerek püskürdü:
— O kadar hanım evlâdıysan, bekleme git! Seni zorla tutan yok. Ben dükkânımda ukalâlık istemem. Daha kızdırdın mı, zırnık satmam.
— Onu yapamazsın işte! Millî Korunma var. Satıştan imtina, dedik mi kodesi boylarsın.
Turşucu, biraz aşağıdan alıp konuştu:
— Efendim, biz burada bir vatandaşa meram anlatırken, o ordan kalkmış haydiyin diye bağırıyor. Şimdi de hiçbir münasebeti yokken Millî Korunma diyor, satıştan iftira diyor. Dur bakalım sıra sana da gelecek. Hele şu vatandaşın gönlünü alalım da... Biberler benden dedim diye kırılmış.
Başladı bana anlatmaya:
— Bunda kırılacak bir şey yok. Sen turşucu olup da bana, biberler benden deseydin, hem vallaha hem billâha kırılmazdım.
— Peki peki!
Gidiyordum. Pardesümden yakaladı:
— Yok arkadaş, barışmadan gitmek yok!
— Ben sana küsmüş değilim ki...
— Olur olur küsersin. Ama küsmemen lâzım. Biberler benden demeyle, insan insana darılır mı?
Tam giderken tekrar yapıştı:
— Para?
— Verdim ya! Bir iki buçukluk, bir de çeyrek.
— Ne almıştın? İki hıyar, iki armut, bir dilim kavun, üç tane de biber. Ha pardon, biberler bendendi. Ne eder? Yüz. doksan daha: Yüz doksan! Altmış beş daha: İki yüz elli beş. Tamammış.
— Allahaşkına şu biberlerin parasını al!
— Yok yok, biberler benden! Şeytan diyor, kaldır kavanozları kafasına indir!

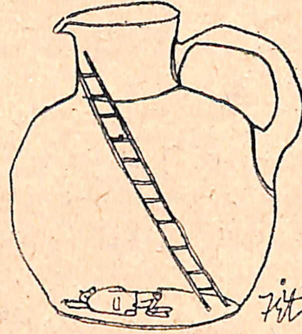
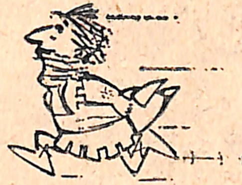
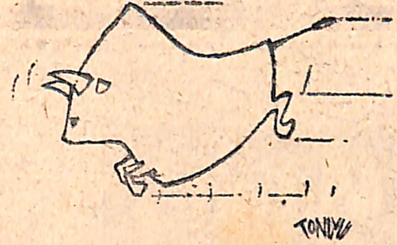
★

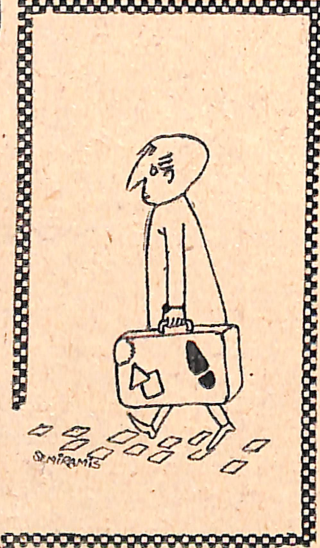

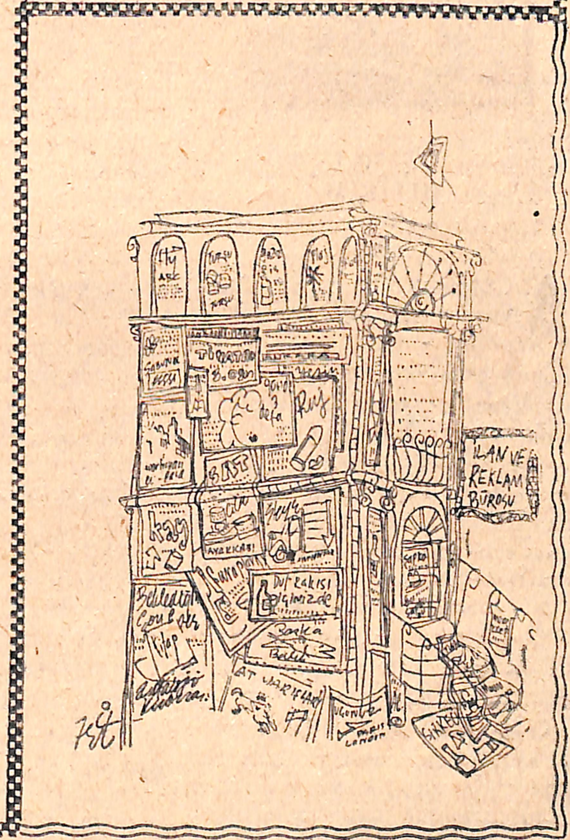
Samsun vapuru, bir yolcu ve bir Kadillak'la döndü (Gazeteler)

— Yolculuğumuz hakikaten çok rahat geçti çocuklar!..

bize göre

Birkaç zaman sonra ordan geçmem icabetti. Yüzünü görüp de sinirlenmemek için başımı eğmiştim.

— Ne o beyim, dargın mıyız? diye lâf attı.

— Hayır, dedim, niçin dargın olalım?

— İnsan, kapalı kutudur. Bilinmez... Biberler nasıldı?

— Lûtfen bir daha biberden bahsetmeyin. Cinler tepeme üşüyor.

Çektim gittim.

★

İkinci geçişimde:

— Buyur beyim! dedi. Bir suyumuzu iç.

Dediği su, turşu suyu! Dolu bardağı diktim. Dipleyince:

— Epey acıymış, dedim.

— Acıdır. İçinde sana verdiğim biberin suyu da var.

— Rica ederim. Biber biber biber!...

— Gel Allahını seversen, gel anlatalım. Bizde bibersiz muhabbetler de var.

Sağdan soldan girişiverdim:

— Şu acı biber, şu tatlı biber!... Biberli kavanozları kafasına gözüne yapıştırdım.

Karakolluk olduk. Komiser Şerafettin Efendi:

— Dâvacı kim? diye sordu.

Başından kanlar akan turşucu:

— Sormaya hacet mi var beyim? dedi.

— Var ya! Vazifeyi senden mi öğreneceğim? Elâlemin vitrinine kafa atıp camları şangırır diye indiren delileri az mı gördük?... Anlat bakalım meseleyi!

Turşucu burnunu çekerek başladı:

— Komiser bey, ben turşucuyum.

— Turşucu musun?

— Evet beyim.

— İyi biberin var mı?

— Var beyim. Kehribar gibi.

— Akşam bekçiyi yollayaym da...

— Kolay beyim.

— Anlatsana! Lâfı ne uzatıyorsun.

— Efendim, bu adama geçen gün biraz turşu satmıştım. Baktım gözü biberlerde. arası yetmedi zahir deyip bir avuç biber koydum. Bedavadan.

— Evet.

— Biberler benden dedim. Beyim bu söze içerlemiş. Döndü dolaştı, birkaç gün sonra köpekler gibi saldırdı.

— Bu kadar mı?

Komiser bana döndü:

— Bak adama saldırmışsın.

— Saldırmadım beyim.

— Eee, nasıl oldu?

— Hıyar turşusu istedim. Kötüsünden verdi. Şu kavanozdan ver dedim. Vermem dedi. Şikâyet ederim dedim. Ben daha evvel ederim dedi. Nasıl edermişsin dedim. Başımı kavanozlara çarpıp kendimi yaralarım dedi. Komiser bey yutmaz dedim. Biraz turşu verdim mi, yutar dedi. Komiser bey rüşvete tenezzül etmez dedim.

— İyi demişsin.

— Demin siz bekçiyi dükkânına yollayacağınızı söylediğiniz zaman bayağı ümitlendi. Hattâ bana, gördün mü, diye de işaret etti.

— İşaret etti ha.

— Etti beyim. Turşuyu parayla aldıracağınızı bilmiyor.

— Tabii... Tabii ya, parayla aldıracaktım.

— Ama o bunun farkında değil.

Turşucu dilini yutmuştu. Komiser ona öfkeli öfkeli sordu:

— Öyle mi?!.

— Yok beyim! Yalan söylüyor. Şâhitlerim var.

— Git ulan, şâhitlerin de senin gibidir.

— Ama beyim.

— Git, yoksa, rüşvet teklifinden mahkemelerde sürtersin.

Turşucu, mendilini başına bastıra bastıra kaçtı. Komiser bana sordu:

— Sen ne iş yaparsın?

Attım:

— Dokumacıyım.

— Senden bir ricam var. Bana bundan değil ama, başka bir turşucudan biraz biber turşusu al. Bu alçağın ne mal olduğunu daha kapıdan girerken anlamıştım. Beni rüşvetle uyutacak ha!... Şey, turşunun parasını sen ver. Aybaşında ödeşiriz.

Aldım. Aybaşında da uğramadım... Karakolluk olduğumuz turşucu, şimdi beni gördükçe dişlerini gıcırdatıyor. Ondan sonra da boynunu zürafa gibi uzatarak bağırıyor:

— Biber var, biber! Biberler benden!...

Yalçın KAYA

⁂

Alâkanın sebebi!

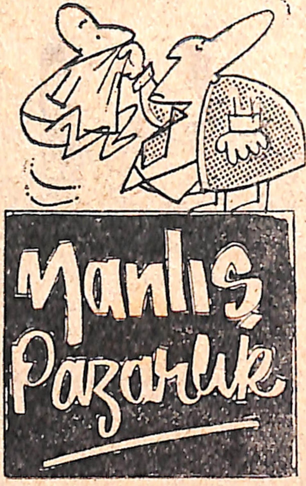
Ressam Cevat Dereli, yaz tatilindeydi. Lâkin huylu huyundan geçer mi? Resim yapmıyordu ama, boş da durmuyordu. Bir fırça yakalamış, parktaki sıraları boyamağa başlamıştı. Yanına kılıksız bir balıkçı sokuldu:

— Ağabey, dedi, bu sıra akşam dokuza kadar kurur mu?

Ressam bu alâkaya şaştı:

— Neden sordun?

— Hiç, dedi adam. Bu akşam erken yatmağa niyetliyim de...

Yazan :
BİTİRİM

ACEMİLİK, bir ham meyvaya benzer efendim. Ben, acemilik hâtıralarımı her taşta, yalancı dolmaya yeşil erik konmuş gibi bir lezzet duyarım... Hele bir pazarlık maceram var ki hiç unutmam.

O tarihte «Damızlık Hayvanlar Anonim Ortaklığı» nın satış memurluğuna yeni tâyin olunmuştum. İşin acemisiydim.

Bir sabah, tombalak yüzlü, sevimli bir sekreter beni yanına aldı. Şirketin alabildiğine geniş çiftliğini birlikte gezdik.

O güzel güneş altında, yemyeşil çayırlarda, canlı çizilmiş resimler gibi güzel duran kısraklar, aygırlar, taylar tüylerini pırıl pırıl yapan bir sevgi terlemesi içinde taze toprağı koklaya koklaya çifte atıyorlardı... Ne ah!... Ne of!... Ne şiir ve ne de gözyaşı... Havada sadece, zıplayan sevimli taylar halinde meyva vermiş bir kuvvetli tatlılık vardı.

Sekreter, kafasını kaşıya kaşıya sordu:

— Müşterilerin en güç yaklasılan tarafları nereleridir dersiniz?

— Tabanlarının altı mı?

— Cüzdan taraflarıdır azizim.

— Hım!...

— Siz, bir satış memuru olarak, her şeyden önce, liraları ve onları çekip almak san'atını düşüneceksiniz.

— Peki efendim, lûtfen maaşımı peşin verir misiniz?

— Öhö!... Öhö!... Bu hususu sonra konuşuruz. Bakınız, şu gördüğünüz sayısız damızlık hayvan, sizin maharetinizi bekliyor.

— Ne gibi yani efendim?

— Siz onları zengin müşterilere satacaksınız. Onlar da bu dünyadaki vazifelerini yapacaklar!... Lûtfen şu dosyayı da alın. İçinde, cins hayvanlara meraklı zenginlere ait adresler ve hususi notlar var.

Dosyayı hemen kapıp gözden geçirdik; içinden, kafama göre müşteri tipi seçtim: Cafer Cabbaroğlu!

Adamcağız karaborsa ve vurgunculuktan pek kısa zamanda palazlanmış. Dört apartımancığı, iki hancığı, bir de hamamcığı ve çiftlikçiği var. Yazıhanesi de bilmem ne hanında.

Kendi kendimize: «Parayı kolay kazanan kolaycacık da harcar» dedik. Aldık şapkacığımızı düştük yollara. Biz, bilmem ne hanındaki yazıhaneye böylece gideduralım...

★

Tam o sırada Cafer Cabbaroğlu da yazıhanesinde oturmuş, harıl harıl çalışıyor. Adamcağız yemiş içmiş, efendicağızıma söyliyeyim, kelle kulak yerinde... Taşı sıksa suyunu çıkarır, elâlemi sıksa artık neyini çıkarır bilmem!...

Esnedi, gerindi ve telefonu açtı:

— Alo! Sarımsak fiyatlarına yüz kuruş bindirin...

Geyirdi, yeniden çalışmaya başladı... Burnunu sildi, koltuğunun altını kaşıdı, hokkaya —affedersiniz— tükürdü... Tekrar telefonu açtı:

— Alo! Kabak fiatlarına doksan kuruş bindirin.

— Ama efendim çok mal var elimizde.

— Fazlasını dökün denize gitsin.

— Ham hum saralop!

Çat!.. Kapattı telefonu.

Kalktı, desturun helâya gitti, geldi yerine yerleşti.

Zırr!... Bu defa telefondan onu aradılar:

— Alo!... Hıu, efendi sen misin? Hani bizim kız bir delikanlıya varmak istiyorduya...

— Yüz kuruşluk bindirin!... Yahut yüz on kuruşluk bindirin!..

— Ayol beni dinlesene, hani bizim kız bir delikanlıya varmak istiyordu ya!

— Ooo!... Hanım sen misin? Biraz hızlı söyle, evet ne olmuş bizim kıza?

— Kızın sokakta bulduğu adamcağız bugün sana gelip kızı istiyecekmiş.

— Tepelerim billâhi!

— Etme ayol, kız, kendimi denize atarım diyor!

— Deniz mi dedin, hanım sen kapat telefonu, ben az sonra seni ararım.

Çat, âleti kapattı ve başka bir numara çevirdi:

— Alo! Deniz dediler de aklıma geldi. Balık fiatlarına iki yüz kuruş bindirin!

Ve tekrar evi açtı:

— Hanım, şu bize damat olmak isteyen herif paralı takımından mı bari?

— Hali vakti iyiymiş.

— E ne zaman geliyor?

— Beş on dakika sonra orda.

— Gelsin bakalım.

★

İşte efendim işler tam bu mezde iken; ben de damladım yazıhanenin kapısına. Ne bileyim içerdeki manzaranın böyle olduğunu. Baktım kapının önünde, çıt kırıldım giyinmiş, yeni damat kılıklı bir genç adam «Acaba içeri girsem mi, girmesem mi» gibilerden sıkılgan bir tavırla tepinip duruyor.

Hemen ben ondan atik davrandım. Tık tık!... Vurdum kapıyı daldım içeri. E satıcı kısmı atik olmalı! İçeri girer girmez hemen kapıyı kapadım. Derhal kandilli bir temennah çaktık.

Tepeden tırnağa gözlerini aça aça bir süzdü... Meğer, beni kız istemeye gelen genç sanmış. Billâhi nefesim kesildi, sırtüstü gidevazdım.

Bağırdı:

— Geldin mi?

— Geldim.

— Geç otur bakalım karşıma.

Oturduk. Başladım hah bre Bir zaman gaga gagaya bakıştık.

Azıcık yumuşar gibi oldu:

— Ben her şeyden önce yuva meselesini düşünürüm dedi.

— Aman efendicim işi gözümüzde büyütmiyelim, bu iş için ahırımsı bir yer kâfi.

— Ahır mı?

— Tabiî ya!...

— Kendine gel lan!...

YAZISIZ

— Tısss!...

Hemen telefonu kaptı:

— Alo!... Arpa saman fiatlarına yirmi kuruş bindirin.

Telefonu yerine koydu. Hemen lâf ebeliğine başladım:

— Doğacak yavrucukları düşünün beyefendi. Üç beş yılda en azdan sekiz on yavru garanti ederim efendim.

— Daha usturuplu konuş daha usturuplu!

— Başüstüne!

— Bak ben bu meselede gesemin ağzını açmıya hazırım. Peki buna karşılık sen ne yapıyorsun bakalım?

— Bendeniz de size fevkalâde bir damızlık vermiş oluyorum efendim.

— Ulan insanı günaha sokma!.. Gine telefona yapıştı:

— Damızlık fiatlarına bindirin.

— Bakın bu benim işime gelir.

Canına tak demiş olacak telefonu kaldırdığı gibi fırlattı. Eğildim, başımın üstünden geçti: Haydi cemakâna. Şangırrrrrr...

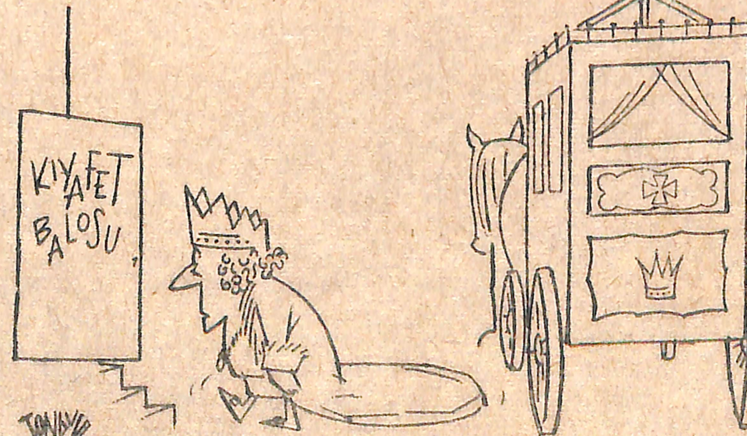
Yazıhanenin içinde ben kaçtım o kovaladı ben kaçtım o kovaladı. Nihayet bir köşede nefes nefese durdu. Ben de öbür köşedeyim. Birdenbire aklıma bizim sekreterin nasihatleri geldi: «Bir müşteri sinirlilik gösterir ve mal istemezse, karşısında derhal tatlı tatlı gülümseyin ve başka bir mal teklif edin» diye bir şeyler söylemişti.

Hemen durduğum yerden, ağzım kulaklarımda sırıtmışım:

— Bir iğdiş arzu edermiydiniz bir iğdiş?...

Odanın içinde bomba patlamış gibi oldu. Kendimi dışarıya nasıl attığımı bilemiyorum.

BİTİRİM

YAZISIZ

Acemi Oyuncu

Adam hastalık derecesinde, şu meşhur Amerikan oyununa; golfa meraklı idi. Her pazar günü sabahtan alet ve edevatını yüklenir, akşama kadar golf oynar ve eve bitap bir halde dönerdi. Karısı ise tam aksine golfun adını bile duymak istemiyordu. Adamcağız her hafta yalvarır yakarır fakat bir türlü karısını da golf öğrenmeğe ikna edemezdi, bir pazar nasıl oldu ise karısı:

— Peki, dedi. Ben de seninle geliyorum. Şu cenabet oyunu bana da öğret bakalım ne olacak!

Böylece golf sahasına geldiler, adam uzun uzun sopanın nasıl tutulacağını, topa nasıl vurulacağını gösterdi ve ilerdeki küçük bir bayrağı işaret ederek oyunun gayesinin topu, bu ikiyüz yarda ilerdeki bayrağa en yakın noktaya fırlatmak olduğunu anlattı. Kadın bu izahattan sonra sopayı aldı. Şöyle bir iki salladı ve topa vurdu.

Hayret! Topu en usta oyuncunun dahi fırlatamıyacağı bir mükemmellikle bayrağın hemen taa yanına düşürdü. Kocası şaşırmıştı. Sevinçle bağırdı:

— Bravo!. Bunca senedir golf oynarım bu kadar mükemmel bir vuruş yapamadım yaşa karıcığım!.

Karısı hiç istifini bozmadan sordu:

— Şimdi ne olacak?

Adam bayrağın tam dibindeki çukuru işaret ederek:

— İkinci bir vuruş yapıp topu şu çukurun içine düşüreceksin..

Kadın o zaman:

— Hay Allah. Bunu daha önce söyleseydin ya! dedi. Topu ona göre fırlatırdım.

İş!

Artist Victor Borge'un ajanı telefon ediyordu:

— Müjde Victor sana iş buldum. Haftada elli dolar alacaksın...

Victor cevap verdi:

— Olmaz! Biliyorsun ki ben haftada bin dolardan aşağı çalışmam..

— Haydi canım, dedi ajan, iş işdir. Yazıhaneye gel de konuşalım... Victor bağırdı:

— Nee.. Odamdan çıkayımda bir de sokakta mı kalayım!..

(Amerikan)

— Ah yalancı, ah... Bir de bana «Orada sıkılırsın, eğlenemezsin, kimseler yok» diyordun! (Fransız)

Dalgınlık!

Dalgın ve unutkan iş adamı pardösü ve şapkasını astıktan sonra, Karısını ateşli bir şekilde öptü ve:

— Yavrucuğum dedi. Bugün üç mektubumuz var bunları daktiloda yazıver bakalım...

(Fransız)

— Benimle beraber şu hükûmet konağına kadar gelin, ufak bir eğlencemiz var! (Meksika)

Atom teorisi!

Profesör sınıfa atom teorisini izah ediyordu. Uzun uzun elektronların adetlerindeki değişmelerin atom bünyesinde yapacağı değişmeleri filân anlattı. Sonra misal olarak tahtaya bir atom çizdi ve silgi ile bunun dış yörüngesindeki 5 elektronu sildi ve sınıfa sordu:

— Gördüğünüz gibi bu atomun 5 elektronu eksilmiştir. Söyler misiniz bana bu elektronlara ne oldu?

Ses çıkmadı. Profesör tekrarladı:

— Nerede bu elektronlar şimdi?

Arka sıradan bir ses yükseldi:

— Efendim, elektronlar bulunana kadar kimse sınıfı terketmesin...

(Alman)

#

Ne farkeder!

Adam lokantada yemek yiyordu. Garsona seslendi:

— Hey garson bu elma kompostosu mu yoksa şeftali kompostosu mu?

— Lezzetinden ayırdedemediniz mi?

— Hayır!

— Öyleyse Beyim, öğrenseniz ne farkeder yani?!.

(İtalyan)

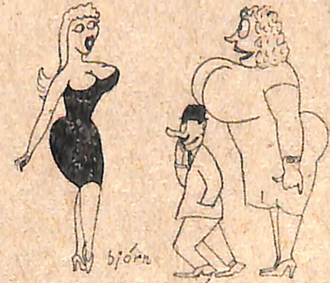
Horlama!

Hasta doktora anlatıyordu:

— Doktorcuğum şu illetten beni kurtar...... Öyle horluyorum, öyle horluyorum ki gürültüden kendi kendimi uyandırıyorum.

— O halde, dedi doktor. Siz de başka bir odada uyuyun.

(İspanyol)

— Afedersiniz bayan.. Kocamı gördünüz mü? (Avusturya)

Papeloğlu

ERCÜMEND EKREM TALU

— 39 —

«İzzeti Efendi demiş-ti; ayna gibi temizsin. Hesapların, her şeyin yolunda. Gelgelelim, senin başka taraflardan bulaştığın olduğu için, ben senin aleyhinde rapor vermeğe mecburum. Elemrü emrükûm.. Hakkını helâl et!»

— Ben bunları bilmiyordum... Bakındı hele!...

— Nereden bilecektin a nuru aynim? Böyle şeylerle insan kendi içinden iftihar eder ancak... Bunlar dışarıya vurulmaz.

— Öyle!...

Yukarı kattan, Satılmışın kalın öksürüğü duyuluyordu. Arkasından da, beslemeye hitap eden sert bir emir:

— Haydi, gız! Gayfemi götü!...

İzzeti Efendi:

— Ağa kalktı... dedi.

— Evet. Nerede ise buraya iner.

— Acaba beni görünce bir şey der mi?

— Ne diyecek? Bir şey demez amma, hele bir yol ben bakayım.

Hacı Bey, kalkıp da odadan çıkarken, İzzeti Efendi arkasından seslendi:

— Hacı! Anlat ki, gelmekten kastim, gene kendi iyiliğidir!...

— Malûm... Malûm! Sen merak etme!

Vergi kâtibi odada bir müddet yalnız kaldı. Bu esnada, zihninde tasarlamış olduğu plânı tamamladı. Bundan sonraki tabiye sistemi, yeni padişaha intisabını iddia etmek olacaktı. Her türlü hattı hareketini bu esasa dayandıracaktı.

Derken merdivenlerden aşağıya inen çifte ayak sesleri duyuldu.

Biraz sonra kapı açıldı; Satılmış, kayınpederiyle beraber içeriye girdi.

İzzeti Efendi, ayağa kalkmış, önünü ilikliyordu. Bu ön iliklemek, kendisine âdeta ikinci tabiat hükmüne girmiş bir itiyattı. Gene bir itiyat eseri olarak, kandilli temennayı çaktı.

Bu selâma, sinek koğar gibi karşılık veren Satılmış:

— Hoş geldin, İzzet! dedi.

— Hoş bulduk iki gözüm.

— Ne var, ne çoh?

— İyilik, güzellik, mirim.

— Hacı, bağa deminden bi şey deyiverdi. Gözün, neyin aydın gayri!

Hacı Beyin bu boşboğazlığından, İzzet Efendi memnun oldu. Gülümseyerek:

— Eksik olmayın! dedi.

— Son günlerde sağa epi ziyan oldu. Habarın var mı?

— Bugün duydum. Fakat feda olsun! Devletin, milletin canı sağ olsun da, bizim zararı her zaman telâfi kabildir. Hemen Cenabı Hak cümlemizi manevi zararlara uğramaktan muhafaza buyursun!

Bu son cümleyi söylerken, Satılmışın yüzünü mânalı mânalı bir nazarla süzmüştü. Maksadını biraz izah etmiş olmak için:

— Öyle ya, dedi; ya maazallah mürteciler güruhuna, hainler zümresine iltihak edeydim? Bugün, kendim darağacına, mal ve mülküm de haraca mezada giderdi. Bundan kat'ı nazar, ahlâfın da ilelebet hedef telini olmak vardı. Çok şükür ki gönlümüzde, hübbü vatan, iştiyakı hürriyet, ezelîdir. Lehülhamt, padişah bedhahı seriri saltanatını bir hükümdarı nevcaha terkedip, gitti.

Satılmış, daha da uzamak istidadını gösteren bu ifadeyi buracıkta kesiverdi.

— Şimdi bunları biyana bırah! dedi. Dün, seni, buradan iki defa aradılar...

İzzeti Efendi merak etti.

— Kim aradı?

— Uzun boylu, zayıf bir efendi.

— Niçin aradığını söylemedi mi?

— Yoh! Gapıyı bizim yanaşma açmış. O adam önce seni, sonra da beni sival etmiş. Ben de o ara aşşa endim idi... Bahtım, yanaşma gapıda biri ile yarenlik ediyi. Vardım, sordum. İzzeti Efendi deyi biri varmış, onu arıyum dedi... Geç vahittir görükmiyi dedim... Gahtı, gitti. Sonra bi yol daha aramış.

İzzeti Efendinin içine kurt girmiş, neşesi kaçmıştı. Acaba kimdi arayan? Ve niçin arıyordu? Hükûmette henüz istikrar yoktu da, bir an evvel, son kargaşalıktan istifade edip kendisini, mürteciler, şeriatçiler temizlemek mi istiyorlardı? Yoksa, böyle üstüste aratan, yeni hükûmet mi idi?

Bu muammayı çözmeyi sonraya bırakarak, sureta müsterih görünen vergi kâtibi, lâkırdıyı başka vâdiye döktü. Gene Satılmışa hitapla:

— Hazret! dedi; gerçi ben de buraya uğramamakla, efendimi ihmal etmekle irtikâbı kusur eylemiş isem de, doğrusu, velinimete karşı da kalben münfailim. Kırıldım demesem, yalan olur. Zira, mirim de bilir ki, gösterdiğim sadakat ve merbutiyet, ifa eylediğim nâçiz hizmetler, ancak mukabilinde, efendimin kıymetli teveccühünü muhafaza etmek endişesi ie idi. Değil mi Hacı Bey?

İhtiyar kayınpeder, tasdik makamında başını salladı.

— Öyledir!

İzzeti Efendi devam etti

— Hüda bilir, bütün bu garaz ve ivazdan âri ve her türlü hissiyatı menfaatperestaneden berî olan hidematı âcizanemi ifa etmiş olmaktan zerre kadar nedamet etmek hatır ve hayalime gelmemiştir. Amma: Ele güne karşı duçarı istiskal olmak, posası alınmış bir meyva kabuğu gibi sokağa atılmak fena halde gücüme gitti. ..

Hacı Bey burada müdahaleye lüzum gördü:

— Canım! Ne lüzumu var şimdi bu lâkırdıların?

— Yooo! İçimi dökeyim de, efendiciğim, vermiş olduğu elemin derecesinden agâh olsun. O zaman tamiri âsan olur.

Bu sefer, sözünü gene Satılmış kesti

— Bu lâfları bırah! Ben de diyecek olursam uzun gaçar...

— Efendimin de benden iştikâsı varsa, onları da dinliyelim.

— Vaz geç, İzzet!

— İnsan dertleşirse anlaşır.

Satılmışın ağzında, lâkırdı, kendiliğinden fırlayıverdi:

— Beni fenalığa alışturdun, be! İzzeti Efendi yerinden fırladı.

— Ne?.. Ben mi? Hangi fenalığa? Ne zaman?

— Dur, telâş etme ki, diyem.

— Aman mirim! Çabuk söyle!

— Ülen! Gaymahamı unuttun mu? Herifi buradan pabuçsuz gaçuttun.

Daha ağrını bekliyorken bu derece ehemmiyetsiz bir şey duymaktan içi ferahlamış gibi, yerli yerine oturan vergi kâtibi:

— Bu mu fenalık?. dedi. Bundan dolayı mı beni tekdir ediyorsun, canım efendim? İlâhi nuru aynim! Eğer suçum bu ise, ben bununla iftihar ederim. Devri istibdatta, bu da bir nevi mücadele idi. Kendi memurlarını gene kendilerine tepelettirmiş olmakla, istibdadın temelini sarsmış oluyordum. Âdem Efendinin meşavii ahvalini kendi hâmilerine bildirmekle kabahat değil, sevap işledim. Ve buna efendimi vasıta eyledi isem, bu sevabı kendisine kazandırmış olmak içindi.

(Devamı var)

Emirdağ'da yeşil bayrak çekenler mahkemeye verildi. (Gazeteler)

SEMİRAMİS

YAZISIZ

Yazan Yalçın Kaya **ZEMBEREK le DÜMBELEK** Çizen Yalçın Çetin

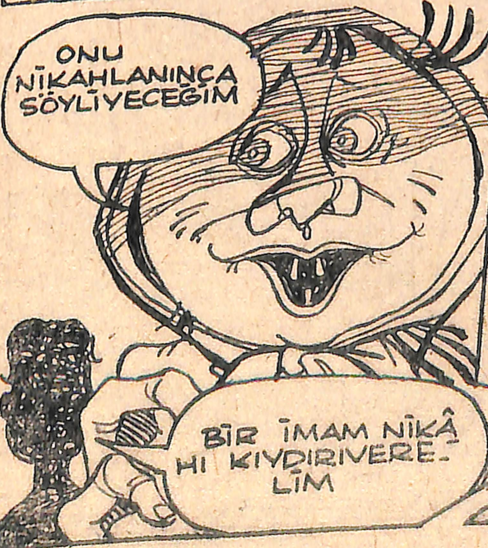

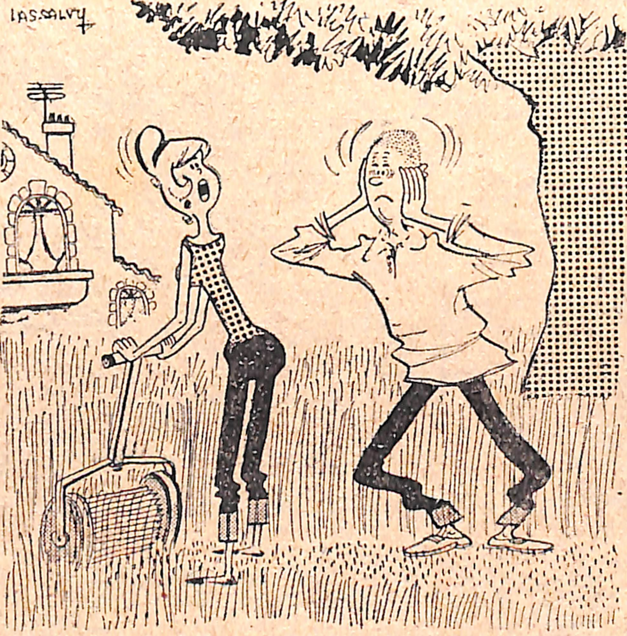

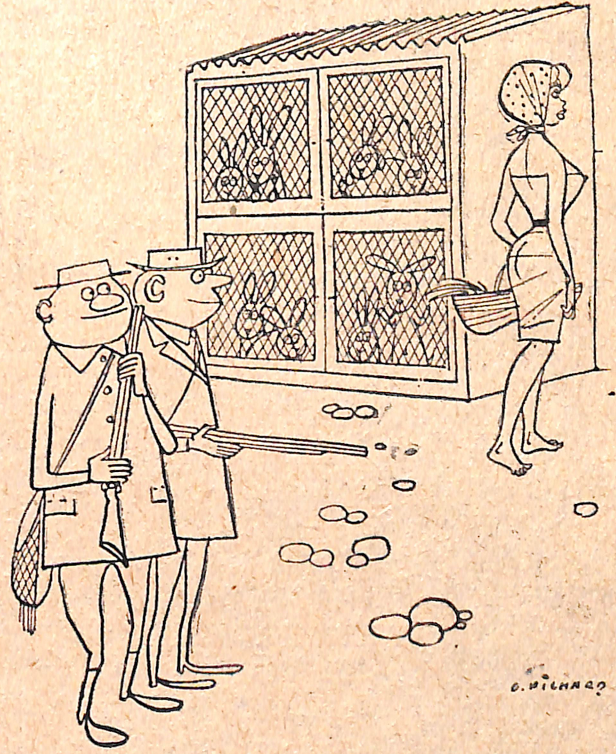

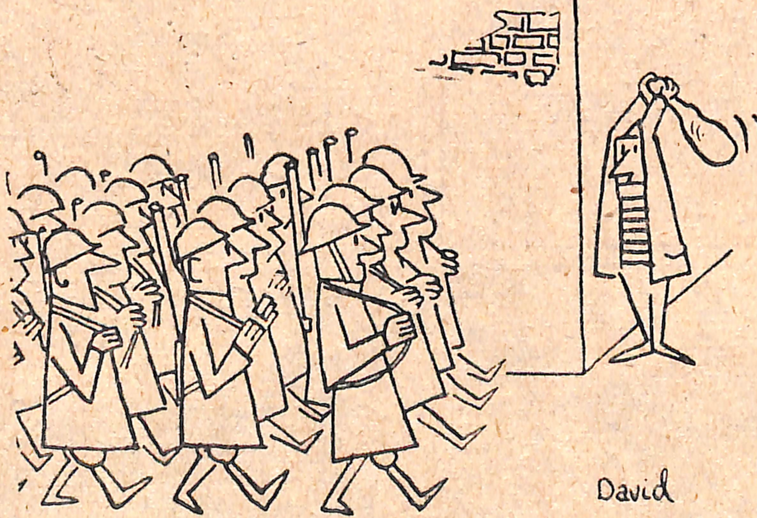
DÜNYA Karikatürleri

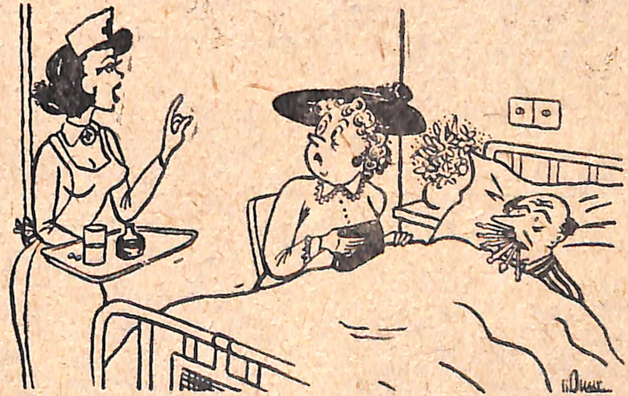
-Ah affedersiniz... otların arasında yattığınızı görmemiştim!..

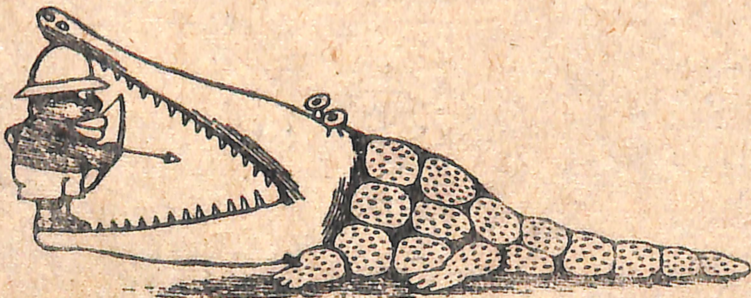
- Burada bu kadar güzel av varken, dağlarda dolaşmamızın manası yok!..

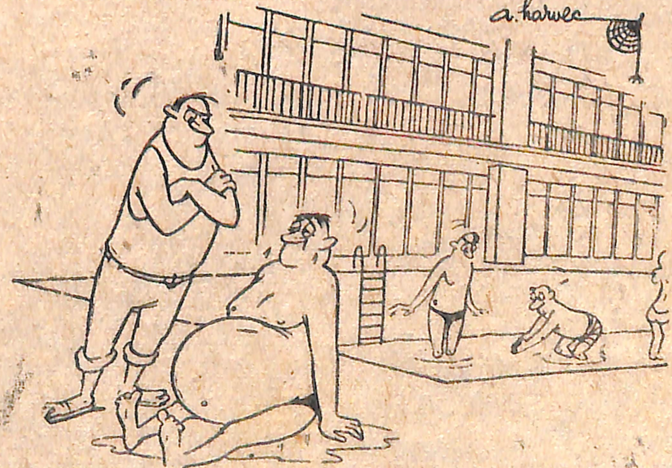
yazısız!..

-Kocanızın ateşi çok yüksek, hastahanemizde ne kadar derece varsa hepsini koyduk!..

yazısız!..

- İnsaf et, her yüzmeye gelen senin kadar su yutarsa bu havuz ne olur?

25 ARALIK İkramiye Keşidesinde

200.000 LİRA

Çiftehavuzlar'da

- Apartman Dairesi
- Dolgun Para
- Çeşitli Tahsil

ikramiyeleri

11 KASIM SALI Akşamına kadar hesap açtırınız.

Her 150 Liraya bir kur'a

EMNİYET SANDIĞI

167 CELÂL GÖREN

T. C.

Ziraat Bankası

Tasarruf hesapları

1958 yılı ikramiye plânında

3.000.000 Lira

P a r a ,

3.000.000 Lira

Uzun vadeli Kredi

v a r d ı r .

Sahibi: YUSUF ZİYA ORTAÇ

Yazı işlerini fiilen idare eden

Kadri YURDATAP

Teknik Sekreter: Selâmi M. YURDATAP

Adres: Klotfarer Cad. No. 8-10, Daire 3
Belediye - İstanbul Telefon: 22 18 11

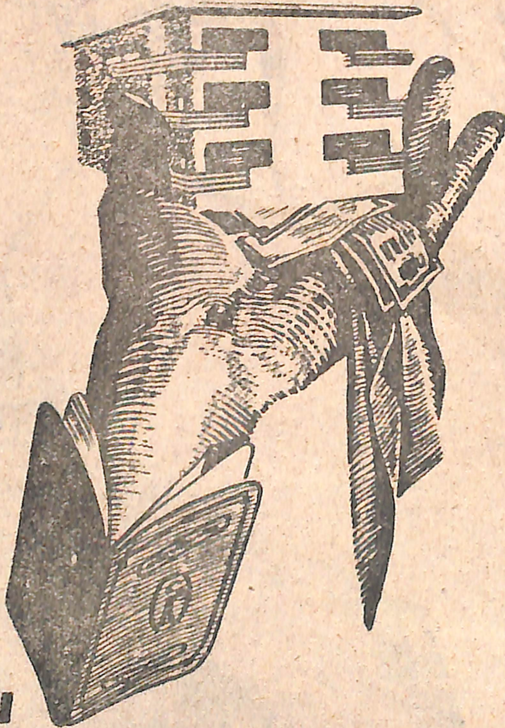
ABONE: Seneliği 50 altı aylığı 25 L.

Fiati 100 Kuruş

Basıldığı yer: ERCAN MATBAASI

Kapak baskısı: ŞAKA MATBAASI Telefon: 22 72 99

İHAP HULUSİ İSTANBUL

SÜMERBANK

Hesap açtıranlara en fazla menfaat temin eden Bankadır

TÜRKİYE VAKIFLAR BANKASI

1958 YILINDA

ÖMÜR BOYUNCA AYLIK GELİR
MESKEN KREDİLERİ
PARA
İKRAMİYELERİ

İHAP HULUSİ İSTANBUL

4 MİLYON 405.000 LİRA

— Bu zamanda böyle aşk olmaz... Sahifalar dolusu mektup yazacağına kısacık bir çek yazsın kâfi!..